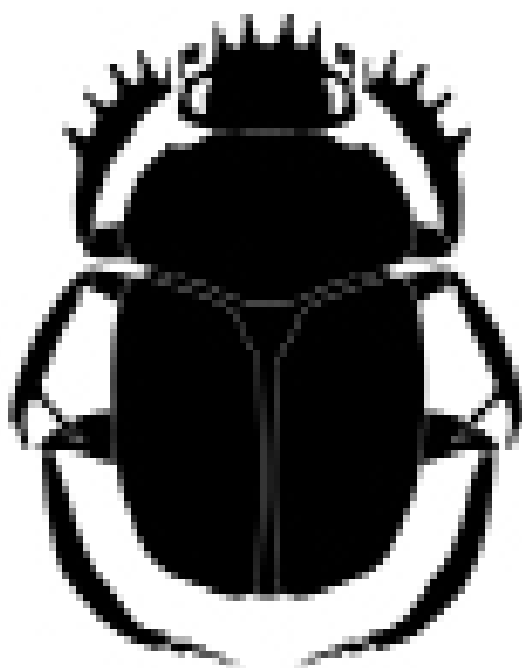

ESCAPE

[SAAPUMISERÄ 2/2012]

Aina ei voi tiivistää

URS.fi

ESCAPE 2/2012

Sisällys

Shimo Suntila: Päättymätön sotilas	2
Jani Kangas: Vihollinen	3
Shimo Suntila: Sotaleikki	12
Tuomas Saloranta: Uusi aika	13
Juha Salmi: John Scalzi - Old Man's War	19
Camilla Manso: Rutiinia	20
Shimo Suntila: Avaruussotaa	29
Jussi Katajala: Turpasauna - Galactica vs. Tähtituhooja	30
Kirjoittajat	36

Päätoimittaja: Jussi Katajala

Taitto: Jussi Katajala

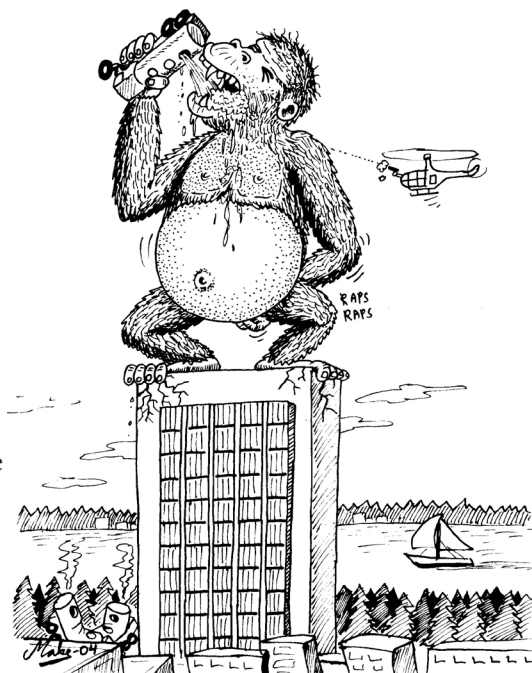
Kansikuva: Tero Mattila

Stormtrooper-kuva:

Andres Rueda

Escapea julkaisee Espoon science fiction- ja fantasiaseura ESC ry.

www.esc-ape.net

Espoon scifiharrastajat kokoontuvat joka kuukauden viimeisenä maanantaina Leppävaarassa ravintola Harakanpesässä kello 19:00 alken. Kokoontuminen on avoin kaikille scifistä ja fantasiasta kiinnostuneille asuinpaikasta ja harrastuksen tasosta riippumatta.

PÄÄTTYMÄTÖN SOTILAS

SHIMO SUNTILA

Kauanko tätä sotaa on jo jatkunut? En tiedä. Astun ulos kloonikennosta ja pyyhin kasvuliuksen iholtani. Siirryn holopöydän luo ja selaan univormuvaihtoehtoja. Sininen. Tulostan itselleni vaatteet ja pukeudun.

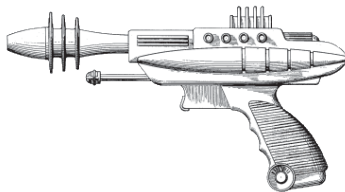
Seuraavaksi valitsen aseeni. Tarkkuuskivääri. Tulostan senkin. Muita varusteita? Taisteluhuumeita, yönäköpiilolinssit, kenttäpakkini. Tulostan. Olen valmis.

Asettaudun poistokammioon, tulostettuun inertiakoteloon. Putoan kiertoradalta planeetan pinnalle keskelle taistelua. Syöksyn kiven taa ja alan napsia vihollisen sotilaita yksi kerrallaan. Kun pääsen kolmeentoista, kranaatti räjähtää takanani. Kuolen.

Kiertoradalla kloonauskenno tulostaa ruumiini, täysin valmiin aikuisen ruumiini. Tietoisuuteni ladataan kehoon ja käynnistetään. Missä olen? Aivan. Tukikohdassa.

Kauanko tätä sotaa on jo jatkunut? En tiedä.

Astun ulos kloonikennosta ja pyyhin kasvuliuksen iholtani.

VIHOLLINEN JANI KANGAS

Ensimmäinen kontakti kyberneettiseen Vriss-kollektiiviin tehtiin Drakan IX-planeetalla vuonna 3256. Terralaistutkijoiden mukaan Drakan IX:ltä alkanut konflikti oli syynä jovialaisen liiton hajoamiseen ja lopulta sotalordien valtaanousulle.

Itsenäinen tutkija Tharim Yossum vuonna 3566

Davian ryömi pitkin matalaa juoksuhaudaa niin hiljaa kuin pystyi. Hänen antiikkinen kiväärinsä tuntui tuon tuostakin kolahtelevan kaivannon pohjalla oleviin juuriin ja kiviin. Pitkäpiippuinen kivääri oli suvussa kulkenut perintökalleus, jonka Davianin isoisoisä oli tuonut Drakan IX:lle seuratessaan profeetta Hamaelia maanpakoon. Profeetta kannattajineen oli ajettu tänne tunnetun avaruuden rajoille Jeesuksen Kristuksen Toisen Tulemisen Kirkon saatua virallinen asema Terrassa ja sitä ympäröivissä aurinkokunnissa.

Davian pääsi juoksuhaudan päässä olevalle poterolle. Hän tutki sitä, kunnes erotti nopeasti kaivetun kuopan vastapäisessä nurkassa lyyhistyneen mytyn. Davian kömpi lähemmäksi. Ei kai mytty vain ollut ruumis? Davian tönäisi myttyä kiväärinsä piipulla. Mytty nytkähti, mutta ei liikkunut. Davian tökkäsi myttyä uudelleen. Nyt siitä kuului ynähdys ja mytty aukeni. Davianin vartiokaverin Shimohin kasvot ilmestyivät näkyviin naamiopeitteen alta.

- Nukuitko sinä? Davian sähisi hampaidensa välistä.

- Taisin nukahtaa.

Shimoh venytteli verkkaisesti ja katseli sitten ympäri poteroa. Lopulta hän huomasi sen, mitä oli etsinyt ja ryömi Davianin ohi.

- Ase pitäisi pitää aina lähettyvillä. Mitä jos joku olisi hiipinyt tästä ohi nukkuesasi? Sinähän olisit tapattanut meidät kaikki!

- Mihin se tästä montusta muka katoaisi. Rauhoitu vähän, Shimoh mutisi ja tarkasteli asettaan.

Hänen rynnäkkökiväärinsä oli paljon uudempi kuin Davianin antiikkinen pulttilukkokivääri. Shimohin aseessa oli kiinni oikea lipas ja sillä pystyi ampumaan sarjatulta. Davianin kivääri piti virittää jokaisen laukauksen jälkeen uudelleen. Shimohin kauppiaisä oli pitänyt huolen, että hänen poikansa oli ainakin kunnolla varustettu. Kaikki Shimohin varusteet olivat uusia ja käyttämättömiä, toisin kuin Davianin nukkavierut ja paikkaillut työvaatteet, jotka toimittivat

nyt asepuvun virkaa. Suojajoukot oli koottu niin kovalla kiireellä, ettei heille oltu annettu kuin nahkavyö, jonka soljessa komeili rannikkokaupunki Tharan vaakuna. Kuinka hienon armeijan he muodostivatkaan. He eivät muistuttaneet alkuunkaan niitä kiiltäviin panssareihin sonnustautuneita enkelisotureita, joita pyhien kirjoitusten sivuilla yleensä kuvattiin taistelemassa Jumalan nimeen. Vihollisen ensimmäisestä iskusta oli nyt kulunut kaksi viikkoa ja kaikki Davianin kotilaakson talot seisoivat nyt tyhjinä ja hylättyinä. Taivaan laaksossa ei asunut enää ketään. Jopa Shimohin isän oli pitänyt jättää kauppa-asemansa ja liittyä evakkokolonnaan, joka mateli kohti rannikkoa ja siellä odottavaa Tharan avaruussatamaa.

Davian sormeili kaulassaan roikkuvaa hopeista ristiä ja luki mielessään nopean rukouksen evakoille ja etenkin omille sisarilleen, että nämä pääsisivät turvaan. Joukkueenjohtaja oli kyllä kieltänyt henkilökohtaiset korut, mutta Davian oli pitänyt ristin siitä huolimatta. Suojajoukot olivat muodostettu tharalaisten johdolla viivyttämään vihollisen etenemistä. Jos sukujen vanhimmat eivät olisi suostuneet uhraamaan laaksolaisten poikia joukkoihin, niin tharalaiset olisivat evänneet Taivaan laakson asukkaiden pääsyn rannikolle. Davian ei edes halunnut ajatella, mitä vihollinen tekisi siviileille. Toisaalta hän ei kyllä ollut ikinä edes nähnyt vihollista. Kukaan ei ollut nähnyt ja jäänyt henkiin.

- Minun on nälkä, onko sinulla mitään syötävää? Shimoh oli ryöminyt takaisin Davianin viereen.

- Syötävää? Eihän nyt saa syödä. Tiedät sen itsekin.

- Mitä väliä sillä muka on? Ei meistä kukaan kuitenkaan selviä huomisesta.

- Älä sano noin! Jumala on puolellamme, kyllä me selviämme.

Davian yritti muistella turvajoukkojen komentajan puhetta, mutta ei muistanut siitä enää mitään. Vielä eilen se oli kuulostanut innostavalta ja valanut hänet täyteen toivoa ja rohkeutta, mutta täällä hiljaisessa ja pimeässä metsässä odottaessa sanat tuntuivat menettävän merkityksensä. Jopa Jumala tuntui olevan jossain kaukana rukousten tavoittamattomissa.

- Kun vain saisi vielä yhden lämpimän aterian, Shimoh mietti hänen vieressään.

Davian oli aina inhonnut Shimohia ja tämän vain rahaa kunnioittavaa isää. Shimohille oli kaikki aina niin helppoa, ja Davian oli kuullut, että tämä oli käyttänyt isänsä varoja jopa päästäkseen laakson tyttöjen suosioon. Davian yritti työntää mielestään vastenmielisen synnin ajatuksen. Tosiasiahan oli, että Shimoh ei ollut laakson valittua kansaa, vaan hänen äitinsä oli Tharasta. Jos he molemmat selviäisivät siitä, mitä huomenna ikinä tapahtuisikaan, niin Davian kertoisi kyllä joukkueenjohtajalle Shimohin nukkuneen vartiossa. Vihollisen sotilaathan olisivat voineet ryömiä vartiopaikan ohi koska tahansa ja tappa heidät kaikki.

- Jos sinua ammutaan vatsaan, niin sinulla on paremmat selviytymismahdollisuudet tyhjällä vatsalla, Darian murahhti Shimohille.

- Sillä tuskin on merkitystä. Juttelin eilen erään itälaaksolaisen kanssa. Vihollinen ei ole jättänyt edes ruumiita jäljelle. Tekevätköhän meidän aseemme viholliseen edes naarmua?

- Olen varma että tekee, kukaan ei ole vahingoittumaton. Pitää olla vain huolellinen, kun tähtää, niinhän joukkueenjohtajakin sanoi. Davian tarkisti varmasti tuhannen kerran kivääriinsä. Hän oli aina ollut hyvä metsämies ja tarkka ampuja.

- Mikä se oli? Shimoh sihahti.

- Mikä mikä oli?

- Joku rasahti aivan varmasti. Shimoh kurottautui varovasti kurkistamaan poteron reunan yli.

- Näkyykö siellä mitään? Davian puristi kivääriään rintaansa vasten. Ehkä se oli joukkueenjohtaja, hänhän haluaa tehdä yllätystarkastuksia aina välillä.

- Ei, se kuului tuolta edestä. Onkohan se... Shimoh nielaisi viimeiset sanat.

Davian nosti päätään ja kurkisti varovaisesti etumaastoon. Metsä heidän ympärillään oli hiljainen. Edes yötuuli ei puhaltanut. Davian pinnisteli erottaakseen edes jotakin pimeässä, mutta turhaan.

- Ei siellä mitään ole, hän kuiskasi Shimohille.

- Kuinkahan äänettämiä ne ovat?

Kukaan ei tiennyt vihollisesta mitään, ei ainakaan kukaan elossa oleva. Kaikki oli alkanut pelkkinä huhupuheina laakson itäpäässä kadonneista lampaista ja oudoista jäljistä maassa. Kukaan ei kuitenkaan kiinnittänyt huhuihin mitään huomiota, sillä laaksolaiset olivat tottuneet pitämään huolta itsestään ilman muiden apua. Noin kuukausi sitten laaksolaiset olivat heränneet sarjaan räjähdyksiä, joiden äänet kaikuivat ympäröivistä vuorenrinteistä. Davian muisti edelleen tuon pakokauhun täyttämän yön ja itäiseltä taivaalta kajastavat liekit. Seuraavana päivänä rannikolta oli saapunut viesti, joka käski sukujen vanhimpia kokoontumaan. Kaksi viikkoa myöhemmin Davian oli muiden kylän poikien kanssa astunut suojajoukkojen riveihin samalla, kun muut laaksolaiset aloittivat evakkotaipaleensa kohti avaruussatamaa.

Laukauksen ääni sai Davianin korvat soimaan ja hän pudottautui poteron pohjalle pidellen käsiään korvillaan. Shimoh seisoi hänen vieressään savuava kivääri käsissään.

- Mitä sinä teit? Davian sai lopulta kysyttyä. Hän ei ollut varma, huusiko hän vai ei, sillä hän ei kuullut omaa ääntään.

- Siellä oli jotakin, Shimoh mutisi ja tarkkaili poteron etumaastoa kiväärin

tähtäimen läpi. Davian kurottautui varovasti katselemaan juoksuhaudan suuntaan ja siihen kuusitiheikköön, jossa heidän joukkueensa teltat olivat. Aivan kuin hän olisi nähnyt valonvälähdyksen puiden lomassa.

- Oletko varma? Joukkueenjohtaja tekee meistä selvän, jos teimme turhan hälytyksen. Davian oli jo näkevinään valoja telttojen suunnassa.

- Oli siellä, jokin varjo liikahti tuolla.

Davian katsoi Shimohin osoittamaan suuntaan, mutta hän ei nähnyt kuin etumaisten puiden rungot ja loputtomat varjot niiden välissä. Hänen korvansa soivat yhä.

- Mitä sanomme joukkueenjohtajalle? Sen, että siellä on varjoja?

- Ehkä se oli jokin vihollisen tiedustelija. En ole varma.

- Osuitko johonkin?

- En nähnyt, Shimoh käänsi kasvonsa Davianiin päin. Tämä näytti epävarmalta ja pelokkaalta. Davian ei ollut varma, pelkäsikö tukeva kauppiaan poika enemmän vihollista vai luvassa olevia rangaistustoimia turhasta hälytyksestä.

Kirkas punainen piste ilmestyi poteron pohjalle. Davian tuijotti sitä hetken aikaa ja kumartui sitten lähemmäksi. Se oli kuin pieni valopiste, niin himmeä, että sen erotti vain heikosti poteron sorasta.

- Mikä se on? Shimoh kuiskasi.

- En tiedä, näyttää aivan joltain... Davian mietti hetken, mutta ei keksinyt mitä valopiste muistutti.

- Niitä on kaikkialla, Shimoh jatkoi kuiskaamista ja pälyili poteron reunan yli. Nyt äänet majoitusalueelta kuuluivat selvästi. Oli vain ajan kysymys, milloin joukkueenjohtaja tai joku aliupseereista tulisi kysymään laukauksesta.

Davian katseli ympärilleen. Hän saattoi erottaa ympäröivästä metsästä lukemattoman määrän punaisia pisteitä, niitä oli maassa, oksilla ja puiden rungoilla. Outoa, kuinka ne näyttivät olevan lähes tasaisen matkan päässä toisistaan. Aivan kuin joku yrittäisi piirtää ruudukkoa metsään heidän yläpuoleltaan. Mutta ruudukkoa mitä varten?

- Shimoh, meidän pitää... Davianin lause jäi kesken ja ukkosta muistuttava jyrinä täytti ilman. Punaiset pisteet katosivat ja kaikkialla Davianin ympärillä syttyi kirkkaita valoja. Valot piirsivät asemia ympäröivät puut pitkiksi heittovarjoiksi ja sitten valo nielaisi ne. Viimeinen asia, jonka Davian tunsu oli tulikuuma muuri, joka iskeytyi häntä vasten.

Shimoh maistoi suussaan kitkerän tuhkan maun, johon oli sekoittunut pak-sua tahmeaa mönjää. Jokin kirvelsi hänen vasemmalla poskellaan. Hän tunsu kielensä kärjellä suunsa sisäpuolella lihariekaleita ja jotakin kovaa. Varovasti

Shimoh tunnusteli sormenpäällään poskeaan ja sen osin hiiltynyttä ja revennyttä ihoa. Kivuliaasti tykyttävän lihan seassa oli jotakin kovaa, kuin metallia. Tunnusteltuaan vielä hetken haavaa Shimoh lopulta ymmärsi, mistä oli kysymys. Davianin kaulassaan kantama risti oli palanut hänen kasvoihinsa.

Shimoh yritti nousta, mutta hänen päällään oli jokin painava kappale. Varovasti hän tunnusteli sitä. Sormenpäät tavoittivat repaleista kangasta, sitten viileää joustavaa materiaalia ja lopulta sormet upposivat johonkin tahmeaan nesteseen. Shimoh hieroi roskia silmistään ja kurotti kaulaansa nähdäkseen paremmin. Hän makasi poterossa. Taivas oli edelleen pimeä, mutta tähdet olivat kadonneet hitaasti ajelehtivien paksujen savulauttojen taakse. Jostain poteron reunojen takaa kajasti loimottavaa valoa. Kaukaisuudesta Shimoh oli kuuleviinaan etäisiä räjähdyksiä.

Shimoh vääntäytyi painon alta esiin ja kumartui tarkastelemaan sitä. Se oli Davianin pahoin silpoutunut ja päätön ruumis. Shimoh oli itse taistelutoverinsa viilenevän veren peitossa. Shimoh taittui kaksinkerroin ja oksensi. Kitkerä sappineste tuntui lähes puhdistavalta tuhkan ja veren maun jälkeen.

Hetken etsittyään Shimoh löysi ensin pahoin vääntyneen rynnäkkökiväärinsä ja sitten Davianin vanhan antiikkikiväärin. Ase oli täynnä hiekkaa ja tuhkaa, mutta se sai nyt kelvata. Varovasti Shimoh lähti ryömimään pitkin juoksuhautaa kohti komentokeskusta. Ryöminen oli hidasta, sillä matala juoksuhauta oli täynnä puunsilppua ja siellä täällä oli isoja monttuja. Välillä Shimoh nosti päätänsä nähdäkseen missä oli, mutta kaikki tutut maamerkit olivat kadonneet. Vielä illalla juoksuhauta oli kulkenut mutkitellen korkeita mäntyjä, mutta nyt puista ei ollut jäljellä kuin mustuneita ja kyteviä rankoja.

Aluksi Shimoh ei uskonut tulleen oikeaan paikkaan. Ehkä hän oli eksynyt puunsilpun ja räjähdyskraattereiden keskellä. Kaikkialla leijaileva savukaan ei ollut helpottanut etenemistä. Näkyvyys oli parhaimmillaankin vain muutamia metrejä. Jostain kauempaa näkyi kuitenkin vielä palavien puunrunkojen liekit ja näiden synnyttämät heiluvat varjot. Hetken etsiskelyään Shimoh löysi jotakin, joka olisi saattanut olla telttakankaan riekaleita. Sitten hän törmäsi vääntyneisiin metalliosiin, jotka olivat saattaneet olla vielä äsken kivääreitä. Lopulta hänen kengänkärkensä potkaisi soran seassa jotakin, jossa oli vielä sormet kiinni. Silloin kolkko ajatus nousi hänen mieleensä. Hän saattaisi olla ainoa, joka oli jäljellä joukkueesta ja hänkin vain sen tähden, että Davian oli suojannut häntä räjähdykseltä. Shimoh tunsu huimausta ja istahti maahan polvilleen.

Metallinen kirskahdus sai Shimohin havahtumaan. Jossain savun ja pimeyden seassa liikkui jotakin. Shimoh pälyili ympärilleen, mutta ei nähnyt mitään. Sitten kuului sarja uusia kirskahduksia jostain hänen vasemmalta puoleltaan.

Sen täytyi olla vihollinen, sillä suojajoukoilla ei ollut mitään raskaita aseita tai tankkeja. Shimoh nousi seisomaan ja katseli hetken ympärilleen. Äänen suuntaan hän ei varmastikaan lähtisi. Paras mahdollisuus olisi yrittää kulkea kohti rannikkoa ja toivoa, että törmäisi jossain vaiheessa omiin joukkoihin tai pääsisi jollekin tielle. Shimoh lähti liikkeelle lähes hiipimällä.

Savu värjäytyi Shimohin ympärillä harmaaksi. Aurinko oli nousemassa jostain savuverhon takaa. Kalpea heikko valo paljasti hänen ympäriltään tuhon koko laajuuden. Puut olivat palaneet mustuneiksi tyngiksi ja suuret siirtolohkareet olivat halkeilleet pienemmiksi noen mustaamiksi kappaleiksi. Missään ei näkynyt mitään elävää. Muutaman kerran Shimoh näki jotakin, mikä oli joskus saatanut olla osa ihmistä tai varusteita. Maa oli hiilien ja tuhkan peitossa ja ilma oli noen makuista paksua puuroa. Vihollinen ei ollut säästänyt ketään tai mitään. Aina hetkittäin Shimoh kuuli kaukaisuudesta kirskahduksia sekä välillä hän oli erottavanaan etäisiä laukauksia, mutta joka kerta ne tulivat niin kaukaa, ettei hän nähnyt mitään.

Matala humina kuului aivan Shimohin etupuolelta. Sitä seurasi sarja metallisia ääniä, samanlaisia, joita Shimoh oli kuullut käydessään eräällä isänsä kaupamatkalla rannikon metallipajoissa. Shimoh pudottautui maahan vatsalleen. Mikä hyvänsä edessä olikin, niin se oli aivan lähellä. Hän oli melkein kävellyt sitä päin. Edessä maa kohosi matalaksi harjanteeksi. Ennen Shimoh oli leikkinyt sotaa tällaisilla mäntyisillä hiekkaharjanteilla muiden kylän poikien kanssa. Nyt hän oli noista pojista ainoa henkiinjäänyt ja hiekkaharjut olivat muuttuneet hiiltyneiksi nokikasoiksi. Pelko kuristi Shimohin vatsanpohjaa. Kylmä hiki olisi noussut hänen otsalleen, jos hänen elimistössään olisi enää ollut yhtään ylimääristä nestettä. Kitkerä sappi poltti hänen suussaan.

Shimohin tuhkaista harmaat kädet puristuivat kiväärin kuluneen tukin ympärille. Hänen oli lähes mahdotonta vetää henkeä. Ainoa ajatus oli paeta niin nopeasti kuin voisi, sillä mikä hyvänsä harjanteen takana olisikin, niin se ei säästäisi hänen henkeään. Se oli täällä varmasti vain tarkistamassa, ettei kukaan ollut jäänyt eloon. Shimohin oli kuitenkin saatava tietää. Uteliaisuus siitä, mikä oli tuhon takana tunkeutui lihaksia kangistavan pelon tilalle. Shimoh lähti ryörimään tuhkan ja hiekan läpi kohti harjanteen reunaa.

Shimoh ei ollut varma mikä se oli, tankki, tykki vai jonkinlainen kuljetuslaite. Ehkä se oli kaikki ne yhdessä. Sen häilyviä ja muuttuvia ääriviivoja oli lähes mahdoton erottaa tummasta maastosta. Shimoh oli kuitenkin varma, että se täytti suurimman osan harjanteen takana olevasta painanteesta. Aina välillä sen muuttuvista muodoista kiinteytyi esiin geometrisen kulmikkaita antennoja tai lonkeroita, joista lähti kapeita punaisia säteitä. Se selvästikin käytti näitä säteitä ympäristön mittaamiseen ja tutkimiseen. Sitten antennit vetäytyivät takaisin sen

häilyviin poimuihin ja varjoihin. Tuo oli siis vihollinen. Shimoh yritti palauttaa mieleensä kyläkoulun opetuksia sekä kiertävien saarnaajien puheita sielunvihollisesta. Jossain niistä oli puhuttu tuhatpäisistä lohikäärmeistä ja eläimenpäisistä hahmoista. Ehkä ne olivat epätoivoisia yrityksiä kuvata tätä teknologista muodotonta painajaista.

Äkillinen kirkas valo sai Shimohin melkein sokaistumaan. Kirkas renkaanmuotoinen aukko ilmestyi vihollisen kylkeen. Jotakin tuli ulos aukosta ja putosi maahan nostattaen pienen tomupilven. Sitten aukko katosi ja vihollinen lähti hitaasti liikkumaan pois päin harjanteesta. Shimoh ei nähnyt, minkä avulla vihollinen liikkui, oliko sillä kenties pyörät, jalat vai leijuiko se. Hetken päästä se oli kuitenkin kadonnut metsän pimeyteen ja vain satunnaiset punaiset ympäristöä haravoivat valokeilat kertoivat sen summittaisen olinpaikan.

Liike painanteen pohjalla kiinnitti Shimohin huomion. Vihollisesta pudonnut esine oli arvioilta noin metrin korkuinen ja muodoltaan pallo. Se nytkähteli hitaasti paikallaan ja sitten siitä työntyi esiin teräviä metallivarsia. Ne ojentelivat hetken aikaa ympäriinsä haparoiden ja kääntyivät lopulta maahan päin nostaen loppuosan pallostä ylös. Pallon yläosa purkautui kuin käärme kerältä muodostaen pitkän lonkeron. Lonkero vääntyili ja huojuu puolelta toiselle kuin tunnustellen ympäröivää ilmaa. Shimoh lähti varovasti ryömimään taaksepäin harjanteen reunalta.

Shimoh yritti kuumeisesti miettiä, mitä tehdä. Painauma ja siellä odottava vihollisen jättämä olento olivat hänen ja omien linjojen välissä. Olentoja oli vain yksi, mutta laukaus saattaisi hälyttää muita paikalle. Paras keino päästä sen ohi olisi yrittää kiertää se sen oikealta puolelta. Shimoh muutti suuntaa ja lähti ryömimään kohti painanteen toista reunaa niin hiljaa kuin pystyi.

Matka tuntui loputtomalta. Aina välillä Shimoh nosti päätään ja tähyili ympärilleen nähdäkseen oliko painanteeseen jätetty olento kenties noussut harjanteelle. Rinne hänen takanaan oli kuitenkin tyhjä. Hitain liikkein hän jatkoi eteenpäin pidellen kivääriään niin ylhäällä kuin mahdollista, ettei kolhaissut sitä maassa oleviin puunkappaleisiin ja pieniin kiviin. Varovaisista ja hitaista liikkeistä huolimatta jokainen eteenpäin raahauduttu sentti tuns nostattavan korviahuumavaan rahinan hiljaisessa metsässä. Sydämen pamppailu ja veren kohina korvissa peittivät alleen kaikki muut äänet paitsi hänen oman huohottavan hengityksensä. Sentti sentiltä hän silti eteni laajassa kaaressa pitkin harjanteen reunaa. Painauma olentoineen jäi jonnekin hänen vasemmalle puolelleen.

Lopulta Shimoh oli varma siitä, että hän oli ohittanut painauman riittävän kaukaa. Hän nousi ensin polviensa varaan ja sitten lopulta seisomaan kumarassa. Jalkojen lihakset olivat kipeät ja polvet tuntuivat jäykiltä. Hänen koko vartalonsa

tuntui jämähtäneen puolikumaraan asentoon. Shimoh oli juuri ottamassa ensimmäistä askelta, kun jotakin kirkasta välähti hänen edestään ja nostatti maasta sihisevän pölypilven hänen jalkojensa juuressa. Shimoh lähti juoksemaan niin lujaa kuin pääsi. Hän juoksi kierrellen mustuneita puunrunkoja sekä halkeilleita kiviä samalla kun joukko punaisia säteitä välähti hänen ohitsensa. Puunrunko hänen vierellään, räjähti silpuksi ja paiskasi Shimohin kyljelleen maahan. Kivääri lensi hänen käsistään jonnekin. Shimoh yritti kömpiä pystyyn hiekan ja tomun seasta, mutta jokin kova metallinen iski häntä selkään ja lennätti hänet uudelleen maahan.

Verenmaku tulvahti Shimohin suuhun, kun hän iski leukansa maassa olevaan kiveen. Hänen kätensä hapuilivat kylmää hiekkaa etsien jotakin aseeksi kelpaavaa. Sormet tavoittivat kuitenkin vain pieniä kiviä ja puun kappaleita. Shimoh kuuli rapinaa takaansa. Metalliolento, jonka vihollinen oli jättänyt jälkeensä, oli kuin olikin huomannut hänet. Rapinan keskeltä kuului matalaa huminaa, joka tuntui täyttävän Shimohin pään ja sai hänen korvansa soimaan kivuliaasti. Kipu levisi pitkin kallon luita värisevinä aaltoina ja sai hänen silmänsä vuotamaan. Kirkkaat väritäplät tanssivat hänen silmiensä edessä. Epätoivoisesti Shimoh haroi käsillään edessään olevaa maata. Sitten sormenpäät tavoittivat jotakin tutun tuntuista kaarevaa puuta. Kivääri, se oli aivan hänen käsiensä ulottuvilla. Shimoh kiskaisi aseensa syliinsä ja kierähti selälleen. Metallinen lonkero iskeytyi samalla siihen, missä hän oli hetki sitten maannut. Shimoh nosti kiväärin ja tähtäsi kohti olennon keskikohtaa, jossa jalat ja lonkero yhdistyivät. Etusormi puristui liipaisimelle.

Ase päästi valittavan äänen ja lukko liikkui hitaasti eteenpäin jumittuen sitten äänekkäästi. Hiekka oli täyttänyt aseensa ja tehnyt siitä käyttökelvottoman. Shimoh tuijotti epäuskoisesti kivääriä samalla, kun metallilonkero kohosi uuteen iskuun. Tärisevinä käsin Shimoh nosti kivääriä eteensä suojaksi. Lonkeron kärki huojuu hetken aikaa ilmassa ja katosi sitten valkoiseen välähdykseen. Räjähdys paiskasi Shimohin uudelleen maahan ja pieniä metallinpalasia satoi hänen päälleen. Valopallot tanssivat vielä Shimohin silmissä, kun hän nousi istumaan. Siinä missä olento oli ollut, oli enää jäljellä vain savukiehkuroita ja hitaasti hehkuvia metallin kappaleita. Pimeydestä ilmestyi esiin varjomainen ihmishahmo.

Shimoh tuijotti saapujaa. Ensin pimeydessä ei ollut mitään ja nyt muutaman metrin päässä seisoi panssaripukuun pukeutunut hahmo. Hahmon toiseen ranteeseen oli kiinnitetty jonkinlainen ase, joka hehkui uhkaavasti. Sen piipusta nousi kapea savujuova. Shimoh tunsu helpotuksen aallon kulkevan ylitsensä. Tuon täytyi olla avaruusjoukkojen sotilas. Apu oli saapunut.

- Oletko kunnossa? metallinen ääni kysyi.

Shimoh ei saanut ääntä kurkustaan vaan joutui nyökyttelemään.

- Onko näitä lisää? sotilas osoitti metallisia jäänteitä.

- Vihollinen jätti sen.

- Olet siis nähnyt vihollisen? Onko se lähellä?

- Hetki sitten, se jatkoi tuonne. Shimoh osoitti epävarmana suuntaan, johon oli nähnyt vihollisen katoavan.

- Me hoidamme tämän. Jatka tuohon suuntaan noin kilometri, tulet tielle, joka johtaa kokoontumispaikalle. Teidät evakuoidaan sieltä. Tämän sanottuaan sotilas astui taaksepäin. Hänen panssarinsa yli kulki kuin väreitä ja hetken kuluttua sotilas oli kadonnut.

Aurinko oli jo noussut, kun Shimoh lopulta pääsi tielle. Täällä vihollisen aiheuttama tuho ei ollut enää niin täydellistä, vaan korkeat männyt huokuivat heikossa aamutulessa. Kapea tie laski puiden lomassa kohti rannikkkoa. Tietä pitkin laahusti pitkä jono tomun ja pölyn peittämiä hahmoja. Osa kulkijoista auttoi ontuvia tovereitaan eteenpäin.

Evakuointipaikalla oli ruuhkaista ja äänekästä. Valittavia haavoittuneita autettiin avaruusjoukkojen tunnuksilla varustettuihin valtaviin ajoneuvoihin samalla, kun kovaääniset tharalaisaliupseerit komentelivat loppuja vetäytyneistä suojajoukoista pieniin ryhmiin. Vähän matkan päässä Shimohista kuusi avaruusjoukkojen sotilasta tarkastivat varusteitaan. He olivat selvästi lähdössä kohti tuhoaluetta ja vihollista. Shimoh raapi ajatuksissaan poskea peittävää rupea. Hänen sormensa tavoittivat kuivuneen veren joukosta Davianin hopearistin muodon. Sen viileä pinta tuntui rauhoittavalta. Ensimmäistä kertaa elämässään Shimoh tiesi, mitä tulisi tekemään. Hän oli selvinnyt ensimmäisestä tulikasteestaan. Risti tulisi aina muistuttamaan häntä siitä, kuinka Davian oli pelastanut hänen henkensä poterolla. Shimoh tulisi pitämään huolen, ettei Davianin uhraus ollut turha. Hän tarvitsisi vain parempia aseita. Paljon itsevarmempana hän lähti kävelemään kohti lähintä aliupseeria.

”Me hoidamme tämän.”

*Marsalkka (myöh. sotalordi) Shimoh Van Graussin vastaus
ilmavoimille Apathoi III:n piiritystaistelussa vuonna 3345*

SOTALEIKKI SHIMO SUNTILA

Hyökkäyslaivasto kiersi planeettaa suojat päällä, täysin näkymättömissä planeetan asukkaiden käytössä olevalta teknologialta.

“Minusta meidän pitäisi hyökätä. Tuhota kaupungit ja sitä rataa.”

“Te nuoret olette hosuheikkejä. Kyllä se siitä suttaantuu.”

“Mutta meillä on siihen kykenevä laivasto!”

“Kai te luitte raportin? Liikakansoitus, ympäristötuhot, atomiaseet. Pian koko laji tuhoutuu itsestään.”

“Mutta planeettahan hukkuu saasteisiin siihen mennessä, viimeistään sitten laskeumaan.”

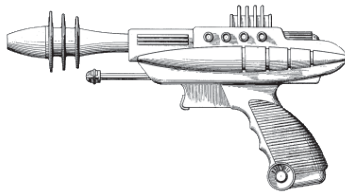
“Mehän muokkaamme biosfäärin joka tapauksessa. Sama se, missä kunnossa se on.”

“Hoitaisimme homman ennen muokkauslaivaston saapumista.”

“Niillä kestää. Nuo otukset ovat sukupuutossa paljon ennen muokkaajien saapumista. Kerrohan nyt, mistä on oikeasti kyse.”

“No kun... minusta pommitus olisi kivaa.”

“No, olkoon sitten. Pommittakaa sydämienne kyllyydestä.”

UUSI AIKA

TUOMAS SALORANTA

Me ajoimme halki kaupungin. Ympärillämme kohosivat tuhannet valkoseinäiset tornitalot, jotka kylpivät kirkasvalolamppujen hohteessa. Terästä, lasia, kromia! Tuhat miljoonaa sielua täynnä kuumeista elämää! Meille se kaikki oli vain hetkellinen välähdys tuulilasissa, sillä kevytteräksinen petomme lennätti meidät kaksikymmenkaistaiselle moottoritielle tuulen nopeudella – ei tuulen, vaan hirmumyrskyn! Moottori vonkui kuin Helvetin hurtat, metalli hehkui, ja kaupungin valojen jäädessä taaksemme meidät täytti villi riemu.

Tämä olisi viimeinen iltamme, viimeinen iltamme ennen astumistamme palvelukseen, kenties viimeinen iltamme tässä maailmassa! Pervitiini poltti suonissamme radioaktiivisen tulen lailla, sai sydämemme pumppaamaan meidät täyteen valkohehkuista kiihkoa ja rakkautta elämään. Jean, Paul, Diego ja minä, me olimme taistelutovereita ja huomenna saisimme tulen ja teräksen kasteen.

Me olimme vasta kahdeksantoista. Olimme nuoria, kauniita, terveitä ja täydellisiä, valmiita kuolemaan. Mutta ei vielä tänä yönä!

Moottoritie jäi taakse, ja teräspetomme valokiilat leikkasivat vuotavia haavoja toisen kaupungin pimeyteen. Tämä kaupunki oli vanha, raunioina, eikä kukaan meistä tiennyt sen nimeä. Mitä merkitystä on nimillä? Nimet ovat menneisyyttä. Kauan sitten näiden katujen varrella oli kohonnut museoita, kirjastoja, kirkkoja – sanoja menneisyydestä, vailla merkitystä nykyajassa, kromin ja teräksen ja valkoisen tulen maailmassa. Aasukkaatkin olivat vain menneiden aikojen aaveita, ryyysyisiä hahmoja, jotka rottien lailla pakenivat uuden ajan valoa menneisyyden varjoihin.

Mutta pakopaikkaa ei ollut! Uusi aika saapuisi viimein tännekin, polttaisi tuhkaksi vanhan maailman rauniot, ja tuhkasta versoisivat taivasta ja tähtiä tavoittelevat pilvenpiirtäjät.

Ja me olimme uuden ajan airuet! Ajoimme pakenevat hahmot ränsistyneeseen taloon, loikkasimme pedon selästä sen vielä liikkuesssa, ovi edessämme oli lukittu, mutta teräsvahvistetut sotilaskenkämme mursivat sen yhdellä potkujen sarjalla. Ryntäsimme sisään, astuimme kynttilöiden lepattavaan, verenkarvaaseen valoon ja kohtasimme takaa-ajetut.

Joukko ihmishahmoja seisoi kyyristyneinä huoneen takaseinustalla, suojaten jotakin selkensä takana. Joillakin heistä oli kädessään pullo, tunsin sieraimissani etanolin löyhähdyksen ja mieleni täytti vastenmielisyys ja inho tuota rappion osoitusta kohtaan. Vain heikot turruttavat mielensä, vahvat antavat sen palaa

kirkkaalla liekillä!

”Menkää pois!” yksi hahmoista huusi. ”Tämä on meidän kotimme, jättäkää meidät rauhaan! Emme ole tehneet teille mitään pahaa!”

”Teidän passeistinen rappionne sylkee myrkyä maailman verisuoniin!” Diego huusi, ja me toiset huudahdimme myöntävästi. ”Me poltamme maailman puhtaaksi teidän saastastanne!”

Sinkosimme polttopullot käsistämme, ja liekit alkoivat nuolla huoneen seiniä. Osa ihmishahmoista ryntäsi tukahduttamaan tulta, epätoivoissaan ja turhaan, ja toiset kävivät meitä vastaan. Meillä ei ollut aseita, mutta se ei ollut tarpeen. Nuoren soturin keho on aseista kuolettavin!

Rääsyinen hahmo hyökkäsi varjoista minua kohti sorkkarauta aseenaan, mutta torjuin teräksen iskun teräksisellä ranteellani, väänsin astalon vihollisen kädestä ja iskin sen hänen rintalastansa läpi. Toisesta suunnasta minua lyötiin pullolla, mutta nyrkkini pirstoi lasin ja jatkoi tiensä hyökkääjän kasvoihin. Tunsin lihan repeävän ja luun antavan periksi, ja kuuma veri pisaroi rystysilleni.

Taistelu ei kestänyt kauan. Pian kaikki rääsyläiset makasivat jaloissamme, yksi heistä liikkui vielä, mutta kohotin jalkani ja murskasin hänen kallonsa saappaani teräksisellä kannalla. Toverini olivat kävelleet seinustalle, jonka edessä vihollisemme olivat kaatuneet, ja minäkin liityin heidän seuraansa.

Kynttilöiden keskellä kohosi karkea alttari, jonka peitoksi oli laskettu valkea, joskin tahriintunut vaate. Sen yläpuolella seinällä riippui maalaus, jossa äiti piti lasta sylissään. Syvä hämmennys kulki läpi mieleni. Tämänkö vuoksi nämä ihmiset olivat olleet valmiita kuolemaan?

”Repikää se alas!” Paul huudahti ja raastoi kankaan alttarin yltä. Potkimme kynttilät kumoon ja paiskasimme maalauksen liekkeihin.

Tuli kasvoi ympärillämme kohisten, ja tiesimme että meidän oli syytä lähteä. Ryntäsimme ulos villistä riemusta nauraen, katsoimme kuinka rakennus takanamme muuttui Hornan pätsinä hehkuvaksi rovioksi, ja liekkien villin tanssin nostattamassa hurmiossa puhkesin puheeseen, jota aseveljeni tervehtivät riemukkein hurraahuudoin.

”Veljet! Me olemme todistamassa syntymää! Olemme näkevä historian tuhon ja uuden ajan alun! On alkamassa tulen ja teräksen aika, sodan ja kuoleman aika! Menneisyys on palava olemattomiin kirkkaalla liekillä, on syttyvä tuli, joka polttaa maailman puhtaaksi rappiosta ja tuo tilalle kauneuden, kehityksen ja edistyksen!

”Mikä voisi olla kauniimpaa kuin aseveljeys, kunnia ja kuolema taistelussa toverien rinnalla? Mitä sellaista voisi tarjota mikään maailman rikkaus tai

kauneimmankaan naisen syli, että se vetäisi vertoja sodan ja kuoleman kauneudelle ja kiihkolle? Mitä olisi rakkaus tai yksikään sukulaisuusside verrattuna aseveljien toveruuteen, mikä perheidylli kauniimpi kuin soturien tuhatpäinen rivistö voimailuharjoituksissaan, sadat ja tuhannet kehot liikkuen kuin yhteisen tahdon ohjaamina, vailla virheitä tai väsymystä? Mikä taiteilijan siveltimenveto tai säveltäjän partituuri voisi ylittää teräksisenä hohtavan majesteettisen hävit-täjäkoneen täydellisen muodon, moottorin mahtavan ulvonnan, konekiväärien sinfonian kun ne sylkevät liekehtivistä piipuistaan valkohehkuista tuhoa? Mikä Jumala voisi tarjota lohtua, rakkautta ja täyttymystä, jota mies ei saavuttaisi tais-telukentällä?

”Me olemme se liekki, joka polttaa tien kohti uutta maailmaa! Me olemme kuo-
lema ja uudestisyntyä!”

Tuon saman puheen lausuin ilmoille vuosia myöhemmin, kun valoin innoitusta joukkueeni sotilaisiin – vahvoihin, terveisiin ja kiihkeisiin nuorukaisiin, sellai-siin kuin mekin olimme kerran olleet. Vuosia oli kulunut, Diego ja Paul oli-vat kaatuneet taistelukentällä ja minä ja Jean olimme astuneet upseerisäätyyn. Mutta olimme yhä nuoria ja vahvoja, veri paloi yhä suonissamme ja mielemme täytti sama kiihko kuin tuona yönä, viimeisenä ennen astumistamme palveluk-seen. Nuo hetket häilyivät mielessäni hetken, mutta pyyhkäisin ne pian sivuun. Se oli mennyttä, ja menneen oli aika kuolla!

Kuukausien ajan olimme taistelleet tietämme vihollisen maaperälle, työntä-neet valkohehkuisen teräksemme tuon mätänevän porton turpeaan kehoon. Säälimättä olimme polttaneet maan, murskanneet jokaisen rakennuksen, polt-taneet puhtaaksi viimeisenkin jäljen tuon hiipuvan ja heikon valtakunnan histo-riasta. Mitä valtakuntaa vastaan taistelimme, sitä kukaan ei enää tiennyt. Kaikki jäljet tuosta maasta ja kansasta jauhautuivat murskaksi panssarivaunujemme telaketjuissa ja rautavahvistettujen saappaidemme alla. Edellämme kulki uuden ajan puhdistava tuli, ja jäljessämme insinöörit jo lietsoivat maasta tornitaloja, tehdaskomplekseja ja moottoriteitä.

Edessämme oli viimeinen taistelu, viimeinen este matkallamme täydelliseen voittoon, pääkaupungiksi kutsuttu eltaantuneen rappion pesä. Jo kaukaa erot-tuivat sen vanhojen rakennusten rönsyilevät muodot, kupolit ja parvekeet ja koristeleikkaukset, ja mieleni värähti inhosta kun laskin kiikarit kaulalleni. Miten irvokkaasti tuo muinaisten aikojen jäännös uhmasikaan meitä, millaisella julkeudella ulotti juurensa historian saastuneeseen ytimeen! Mutta sen kaiken me tuhoaisimme tieltämme, kitkisimme tuon mädättyneen dekadenssin ja toi-simme tilalle puhtaan selkeät linjat.

Vihollisemme oli ryhmittynyt vastarintaan, mutta se murskattiin nopeasti.

Hävittäjäkoneet syöksyivät vonkuen auringosta, niiden konekiväärit lauloivat ylimaallista lauluaan ja raastoivat rikki puolustajien zeppeliinit, jotka putosivat liekehtien kaupungin kaduille. Hävittäjien jäljessä tulivat jyhkeät pommikoneet, ja ne kantoivat vatsoissaan radioaktiivista tulta, jonka Einstein, tiedemiestä suurin, oli lietsonut esille atomien ytimeistä. Tuhannet pommit lankesivat kaupungin ylle kuin virvoittava sade ja polttivat sen puhtaaksi hehkullaan. Paineaalto pirstoi koristelasi-ikkunat, tasoitti kohokuviot ja kaatoi patsaat; tuli poltti seinämaalaukset ja rienaavan värikkään rappauksen; murskatun atomin valtava voima järkytti rakennusten perustuksia, sai seinät halkeilemaan ja lohkeamaan ja putoamaan maahan suurina kappaleina.

Työnsä tehtyään lentokoneet kääntyivät paluumatkalle, ja oli meidän vuoromme. Pommitukset murskasivat vihollisen selkärangan, mutta me, jalkaväki, olimme pistin joka antoi armoniskun kuolevan pedon sydämeen! Astuimme kivipölyn, savun ja liekkien maailmaan, ympärillämme kohosivat talojen luurangot ja siellä täällä kyti tuhoutunut zeppeliini. Raivasimme tietä panssarivaunuille, jotka tulivat jäljessämme ja viimeistelivät työn. Viimeisetkin seinät kaatuivat niiden tykkien jylinään ja jauhautuivat tomuksi telaketjujen alla, ja konekiväärit ja liekinheittimet pyyhkivät pois viimeisetkin merkit elämästä.

Mutta aivan yksin emme olleet, eivätkä seuranamme kulkeneet vain tuhotun kaupungin ja kadonneen historian aaveet. Kaupungin puolustajat olivat pommien jylyn tauottua nousseet pommisuojaistaan, ja viimeinen taistelu käytiin kaduilla ja raunioituneissa taloissa, kortteli kerrallaan. Luodit surahtelivat ympärillämme, etäiset hahmot vilkahtelivat savun ja tomupilvien keskellä ja vain suuliekin nopea välkähdys varoitti lähestyvistä kuolemasta. Moni elämän liekki sammui tuohon välkähdykseen, nuorukaisia kaatui ympäriltäni luoti rinnassaan tai otsassaan, ja rauniotalon ikkunaan asemoidun konekivääripesäkkeen luotisuihku repi Jeanin pään harteilta. En vuodattanut kyyneleitä hänen vuokseen. Sotilaan suurin kunnia on kaatua taistelukentällä!

Tänä päivänä ei kuitenkaan ollut minun aikani saavuttaa tuota viimeistä kunniaa. Heittäydyin maahan, kierähdin suojaan ja annoin atomikivääriini laulaa lyhyitä sarjoja rauniotalon ikkunaan. Kuuma teräs hehkui käsissäni ja piipun sylkemä kuolema korjasi jokaisen, joka yritti tarttua konekiväärin ohjaimiin – kunnes ei enää ollut ketään, joka olisi tarttunut. Konekivääri vaiken, ja komensin joukkueeni ja Jeanin joukkueen jatkamaan matkaa. Takanamme panssarivaunut jatkoivat vääjäämätöntä kulkuaan, ja niiden jyrinä kaikui korvissamme uuden maailman alkua julistavana riemukkaana fanfaarina.

Viimeinen puolustuslinja kulki kaupungin keskustorilla, muita paremmin säilyneen suuren rakennuksen ympärillä. Täällä taistelu käytiin mies miestä vastaan, sillä panssarivaunujen tie oli katkennut raunioihin ja räjähdysten katuun

puhkomiin valtaviin kraattereihin. Pioneerit jäivät raivaamaan kulkuväylää noille mahtaville teräshirviöille, mutta tiesin, ettei hyökkäyksemme saisi pysähtyä. Emme saaneet antaa viholliselle aikaa levähtää ja koota rivejään! Armotta kohotimme voitokkaan huudon, ja verta huutaen me jatkoimme voitokasta rynnäköämme, teräskärkisenä peitsenä suoraan vihollisemme sydämeen! Enää emme piilotelleet raunioissa laukauksia vaihtaen, nyt taistelu käytiin mies miestä vastaan, kiväärinperin ja pistimin ja paljain nyrkein.

Atomikiväärini oli uskollisesti kylvänyt kuolemaa, mutta nyt se oli käynyt hyödyttömäksi, kuin kuivettuneeksi raajaksi terveessä kehossa. Surua tuntematta paiskasin sen syrjään ja kävin vihollisia vastaan pelkkä pistin aseeni, ryntäsin savuun, tomuun ja tuleen, ja aseveljet juoksivat rinnallani. Teräkseni leikkasi lihaa ja luuta, verenpunainen usva peitti silmäni ja taistelun melske ja tuskanhuudot huumasivat korvani. Katkoin kurkkuja ja silvoin jäseniä ja puhkoin keuhkoja, ja kun teräni juuttui kuolevan kylkiluiden väliin ja vääntyi kädestäni, hyökkäsin seuraavaa vihollista vastaan paljain käsin, kaadoin hänet selälleen kehoni painon ja raivon alle ja hakkasin hänen päätänsä katukivetykseen kunnes utu haihtui silmistäni. Nousin varoen ylös ja katsoin ympärilleni, ja näin vain omia aseveljiäni kivipölyn keskellä. Olimme voittaneet!

Tunsin taistelun painon jaloissani ja harteillani, mutta komensin miehet seuraamaan – heitä oli useista eri joukkueista, mutta enää ei ollut merkitystä sillä, kuka oli kenenkin alainen. Edessämme kohosi rakennus, jota vihollinen oli viimeiseen hengenvetoonsa ja verenpisaraansa suojellut, ja sen varjoihin meidän vielä olisi astuttava.

Mikä meitä odottaisi noissa synkeissä saleissa, joihin astuimme? Viholliseni minun olisi jo pitänyt tuntea, mutta silti yllätyin. Rakennus, kuin temppeli, oli suojattu pommituksia vastaan muuta kaupunkia paremmin, ja vaikka sen katto olikin osin romahtanut, seinissä oli halkeamia ja paikoin näkyi jälkiä tulen tuhoista, oli suuri osa sisäpuolesta säästynyt.

Ihmisiä emme kuitenkaan löytäneet, emme komentokeskusta tai ammusvarastoja, emme edes suojaan paenneita naisia ja lapsia. Jotakin vihollisemme olivat säilöneet lukittuihin metallilaatikoihin hiekkasäkkien alle, mutta kun mursimme joitakin niistä auki, näimme vain kirjoja. Lukemattomia kirjoja. Tämänkö puolesta nuo kaikki ihmiset olivat taistelleet ja kuolleet?

Viimeisestä salista tapasimme kaapuun verhoutuneen vanhan miehen, joka harhaili eksyneenä kirjalaatikoiden keskellä. Muitakin kaapuun pukeutuneita salissa oli, mutta he kaikki olivat kuolleet kivimurskan alle tai liekkeihin. Vanhus katsoi meitä väsyneenä, hänen uurteiset kasvonsa olivat tomun tahrinat ja niiden poikki kulki kyynelten ja veren puroja.

”Te olette tulleet”, vanhus sanoi alistuneena. ”Mutta ennen kuin surmaatte minut, kuunnelkaa minua hetki.

”Tämä on maailman suurin kirjasto, ja minä olen sen ylin hoitaja. Koko elämäni olen omistanut näiden kirjojen kokoamiselle ja vaalimiselle. Näissä kirjoissa on kaikki maailman tieto, kaikki siitä, mistä me olemme tulleet, mikä on tehnyt meistä ihmisiä. Ne kertovat, kuinka me kerran nousimme pimeydestä, aloitimme kituliaan tiemme luomakunnan huipulle, vajosimme pimeyteen ja nousimme taas kohti valoa.”

Hän katsoi minua väsynein silmin, ja se katse sai minut seisahtumaan. Noista silmistä kuvastui koko historian paino ja synkkyys, mutta myös pieni valon pilkahdus – viimeinen kipinä siitä vuosituhansia kannetusta soihdusta, jonka sotilassaappaamme olivat talloneet sammuksiin.

”Sinä olet nuori mies”, vanhus sanoi, ”te kaikki olette. Me elämme synkkää aikaa, sodan ja tuhon aikaa, ja teille se on ainoa aika, jonka tunnette. Mutta minä tiedän enemmän. Synkkiä aikoja on tullut ennenkin, mutta aina ihmisrotu on selvinnyt niiden yli, aina on säilynyt uskomme viisauteen ja hyvyyteen – ehkä vain olemattoman pienenä, kyteväenä hiilloksena, mutta viimein on aina tullut joku, joka on lietsonut sen uuteen kirkkauteen. Minä pyydän teitä, surmatkaa minut, mutta säästäkää kirjat, vaikka vain sotasaaliina, vaikka vain viheliäisimmässä kosteassa kellariloukossa. Sillä jonakin päivänä on tuleva toinen aika, ja silloin tämä kaikki viisaus taas valjastetaan ihmiskunnan käyttöön! Ilman sitä ihmis-kunta on tuomittu toistamaan omia virheitään kerta toisensa jälkeen-”

”Mekin vaalimme tulta, sinä vanha houkka!” keskeytin vanhuksen puheen. ”Mutta se tuli on puhdistava, uutta luova. Ihminen ei toista historian virheitä, koska historiaa ei enää ole. Se palaa olemattomiin sinun kirjastosi mukana!”

Tartuin hansikoidulla kädelläni vanhuksen kurttuiseen kaulaan ja murskasin hänen kaularustonsa. Hän valahti koristen maahan, tukehtui omaan vereensä ja vaiken ikuiseksi ajoiksi. Katsoin tovereitani ja annoin viimeisen käskyni:

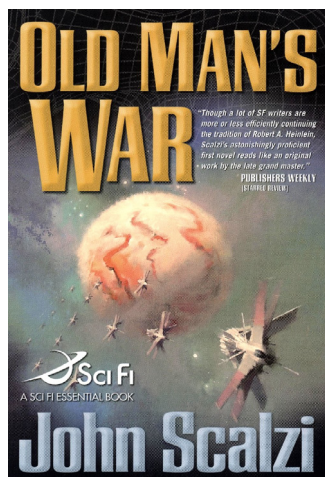
”Avatkaa kaikki laatikot, ja polttakaa sisältö. Älkää säästäkö yhtään ainutta sivua.”

Kun astuin ulos, virkistävä tuuli oli puhaltanut pois savun ja kivipölyn, ja aurinko erottui jo taivaalla. Se loisti kirkkaana ja uutena, kuin tämä aika, joka nyt oli nousemassa. Kirjaston ikkunoista leimahtelivat lieskat, ja kun panssarivaunut vyöryivät aukiolle, niiden tykit murskasivat seinät ja hautasivat viimeiset jäljet tuosta mädänneestä muinaisuuden pedosta, jota dekadentit ihmisrauniot kutsuivat historiaksi.

Katsoin liekkien loimotusta ja tunsin voitonriemun kyynelten nousevan silmiini. Olimme jälleen askeleen lähempänä tulevaisuutta, loistavampaa ja peloittavampaa kuin kukaan uskaltaisi kuvitella!

JOHN SCALZI - OLD MAN'S WAR

JUHA SALMI

Old Man's War on tuoreemman militaariscifin merkkiteos, joka seuraa Starship Troopersin viitoittamalla tiellä. Kirja käsittelee ihmisten ja alieneiden välistä sodankäyntiä samalla käsitellen myös ajatuksia herättäviä asioita. Pohdinnassa vuoronsa saavat ihmisen yksilöllisyys, ihmisyyys, kuolevaisuuden käsitys ja elämän pidentämisen eettisyys.

Scalzi aloittaa tarinansa omaperäisesti: ihmisten kolonioita puolustava armeija värvää 75 vuotta täyttäneitä seniorikansalaisia. Rekrytoiduista ei koskaan kuulla näiden lähdettyä. Ihmiset monesti värväytyvät, koska yleinen oletus on, että värväytyjät nuorennetaan. Kirjan päähenkilönä toimii juuri 75 vuotta täyttänyt entinen mainosmies John Perry, joka on värväytynyt. Armeijassa Perryn elämä saa uuden alun. Hän saa uuden kehon, uusia tuttavuuksia ja uuden tarkoituksen: ihmiskunnan puolustamisen.

Puolustettavaa löytyykin, koska galaksi on vieraita lajeja pullollaan ja kaikki kamppailevat kiivaasti samasta elintilasta. Scalzin alienit ovat todellisesti vieraista, heidän ajatusmaailmansa, tarkoituseränsä ja kulttuurinsa eroaa ihmisistä kuin yö päivästä. Tämä tekee niistä uskottavia ja vaikeaselkoisia.

Tarinan puitteet ovat massiiviset: on isoja taisteluja ja konflikteja. Kyseessä ei kuitenkaan ole avaruusooppera, vaan kyseessä on yhden miehen tarina tapahtumien keskipisteestä. Henkilöhahmot kannattelevat tarinaa eteenpäin, välillä traagisesti, välillä jopa tarkoituksellisen humoristisesti.

Huumoria käytetään hyvällä maulla rikkomaan synkkää tarinaa. Komiikka rakentui itsestään, vitseillä oli järkevät selitykset. Esimerkiksi miltä kuulostaa avaruusalus täynnä seksihulluja, vihreitä eläkeläisiä? Vastaavanlainen pikkunäppärä kikkailu jatkui kirjan lävitse ja loi vastapainoa synkälle asetelmalle.

Kirja on varsin onnistunut kokonaisuus. Se onnistuu olemaan samanaikaisesti niin monisyinen, että kirjoittajalle ei voi olla nostamatta hattua. Tarina on toiminnallinen seikkailu, joka vetoaa varmasti perinteikkään militariscifin faneja. Vaikka kirjaa voikin verrata vahvasti Starship Troopersiin, kyseessä on oma teoksensa, ja se pärjää vertailussa omilla jaloillaan seisten.

RUTIINIA

CAMILLA MANSO

Peilistä tuijottivat rasittuneet, vielä haaleilla mustelmilla ja naarmuilla olevat ärtyisät kasvot. Luutnantti Cora Elf, iskujoukko Haukansilmien entinen johtaja näytti varsinaiselta Miss Galaksi 2190:ltä julkisen käymälän kalpeassa valaistuksessa. Cora hengitti syvään ja pakotti kasvolihaksensa rentoutumaan irvistämällä peilikuvalleen niin, että naarmut kiristivät kasvoissa. Nyt ei todellakaan ollut oikea hetki velloa ajatuksissaan. Keskity, Cora! Tai ajattele edes jotain muuta, kuten vaikka sen viimeviikkoisen vierailevan rahtialuksen kapteenin varsin hyvin muodostunutta peppua! Äh. Mitkään maailman peput eivät nyt saaneet hänen ajatuksiaan ruotuun.

Toinen syvä henkäys ja käsien pesu. Ihan liikaa oli tapahtunut lyhyessä ajassa ja nyt hänen pitäisi vain unohtaa edellisen tehtävän tapahtumat ja jatkaa huoletta urallaan. Mitä sitten, vaikka Cora oli toipumisen ja hyvin pitkän sekä puuduttavan raportoinnin ja psykologisten arvioiden jälkeen siirretty kouluttamaan alokkaita sen sijaan, että hän olisi saanut jatkaa ryhmänsä rinnalla? Ja miksi hänen mieltään kuohuttaisi se, että hänen kuolleeksi luulemansa pikkusiskonsa olikin elossa? Pikkujuttuja! Pah.

Kolmas syvä henkäys muuttui pikemminkin huokaukseksi, kun Cora huuhtoi kasvonsa ja kätensä rauhoittavan viilentävällä vedellä. Yllättävää kyllä, hän kaipasi joukkiotaan. Cora ei ollut ehtinyt olla kuin pari kuukautta uuden ryhmänsä johtajana, mutta meno oli ollut niin intensiivistä, että ryhmä oli tuntunut pian vanhalta tuttavuudelta. Eikä hän keidenkään muiden kanssa olisikaan halunnut kohdata siskoaan kesken tehtävän suorituksen ja vihollisalueella!

Hänen ryhmänsä koostui hänet itsensä mukaan lukien kahdeksasta henkilöstä ja heidän tehtävänsä oli hoitaa Liittoutuneen Galaksin Sotavoimien nopeutta vaativia, hienovaraisia tehtäviä. Mukana oli ihmisten lisäksi rokutaneja ja puuneja. Näistä kahdesta rodusta rokutanit muistuttivat ihmisiä enemmän ainakin ulkoisesti. Heidän ihon värinsä vaihteli miespuolisilla heleän sinisen, vihreän ja lilan sävyissä siinä, missä naispuolisilla ihon väri oli hyvin kalpean kellertävä tai persikkainen ja molempien silmät sekä pitkät hiukset loistivat kaikissa mahdollisissa kirkkaissa väreissä.

Puunit taas olivat täysin erilaisia ihmisiin ja rokutaneihin verrattuna. Puuneilla oli massaa ja he olivat jo pelkästään kokonsa puolesta varsin uhkaavan näköisiä. Erikoista heissä oli se, että puuninaiset ottivat miehiä aktiivisemman roolin kodin ulkopuolella. Itse asiassa armeijan joukoissa ei montaa puunimiestä

näkynyt, mutta naisia sen sijaan paljonkin. Puunit muistuttivat ulkonäöltään hieman kalojen ja puunrunгон risteytystä. Ainakin Coralle oli aina tullut heidän suomumaisesta ihostaan mieleen puun kaarna ja he olivat väritykseltäänkin hyvin maanläheisiä ruskean ja keltaisen eri sävyissä. Halkeilevan suomukaarnaihon lisäksi puunit teki kalamaisiksi heidän kahdesta silmäparista ulommat, jotka olivat kovin kaukana toisistaan pään sivustoilla. Heidän ainoat hiuksensa koostuivat pään laella olevista töyhdyistä, jotka miespuolisilla puuneilla olivat paljon näyttävämmät. Puunit olivat suunnilleen ihmisen kokoisia tai vähän lyhyempiä keskimääräisesti, mutta he olivat kaksi kertaa jyrkempiä. He eivät olleet ketterimpiä olentoja, mutta kuitenkin kestävimpiä ainakin näistä kolmesta lajista fyysisen rasituksen osalta. Ihmiset olivat heikoimpien lajien joukossa, mutta kompensoivat sitä ainakin nopealla sopeutumiskyvyllään.

Cora vaipui syvemmälle ajatuksiinsa, kun pätkiä heidän edellisestä tehtävästään tunkeutui ties monettako kertaa hänen mieleensä.

* * *

Sirpalekranaatin aivan liian lähelle osuva räjähdys helisi Coran korvissa vaimentavasta kypärästä huolimatta. Kaikki kuului kumeana hetken aikaa ja hän vastusti halua ravistaa päätään saadakseen korviensa säryn pois. Cora ampui rynnäkkökiväärillään kuolettavasti kahta palkkasoturia kalliomuodostelman takana ja painui takaisin suojaan. Hän vaihtoi tottuneesti viimeisen lippaallisen paloammuksia kuunnellessaan samalla korvaimplanttinsa kautta tulevia päivityksiä ryhmäläisiltään ja valmistautui tappamaan lisää.

Tässä sitä sitten oltiin. Jälleen yksi mukamas rutiinitehtävä: tapetaan pahikset, haetaan panttivanki ja palataan takaisin odottamaan seuraavaa tehtävänantoa paperihommien jälkeen. Vastarinta oli odotettua kovempaa, mutta ketä se lopulta enää yllätti? Tehtävät harvemmin sujuivat leikiten eikä heillä tässä kirotuspaikassa ollut juuri muuta suojaa kuin satunnainen kiviröykkiöiden muodostelma. Toisaalta eipä aavikkoplaneetan keskelle rakennettu louhos juuri muuta suojaa voisikaan antaa, joten turhaan Cora siitä vihoittelisi. Yksinäinen louhoksen varastorakennus, jossa vankia oletettavasti pidettiin, oli tasan 67,3 metrin päässä, kuten hänen implanttinsa tekoäly osasi Coralle kertoa.

Hän kuuli ykkösmiehensä Maddockin huutavan: ”Shaeliin osui!”

Cora ryömi haavoittuneen rokutanin luokse ja käski samalla implanttinsa tekoälyä pitämään silmällä tajuttoman rokutanin elintoimintoja. Luoti oli lävistänyt hiekkasävytetyn suojajanssarin olkapään kohdalta ja nuori kersantti oli menettänyt tajuntansa kivusta, vaikka hänen hengityksensä näkyi selkeästi vielä kivuliaan katkonaisena. Cora naksautti kieltään. Kersantti tiesi kyllä paremmin kuin päästää hitaasti latautuvan suojaavan voimakenttensä liian alhaiseksi, jolloin

ammus pääsisi sen läpäisemään. Suojapanssareihin sai integroitua varsin hyvän koko kropan peittävän suojaavan voimakentän, joka imisi suurimman osan siihen osuvista luodeista, mutta sitä ei saanut rasittaa liian pitkään ilman suojaan painautumista. Kersantin hennon sininen iho oli hyvää vauhtia muuttumassa väriltömämmäksi verenhukasta. Rokutanit reagoivat nopeasti verenhukkaan, vaikka olivatkin muuten sitkeämpiä kuin ihmiset.

”Arol!” Cora tiuskaisi toiselle ihmiskorpraaleistaan. ”Iske häneen puuduttavaa ja sulje haava sidosaineella sekä yritä herättää hänet! Meidän täytyy liikkua!” Cora ryömi takaisin kivilohkareensa taakse.

”Hetä, rouva luutnantti!” Arol liikkui ripeästi haavoittuneen luokse samalla jo avaten lääkepakkaustaan.

Tekninen kersantti Slyssk karjaisi: ”Luti, heitä tulee lisää!”

Cora tasasi hengitystään ja kurkisti kivisen suojansa yli. Varastorakennuksesta ryntäsi tusina palkkasotureita täydet taisteluvarustukset päällään. Hän tuhahti ärtyneesti. Heidän täytyi päästä hakemaan panttivanki rakennuksesta ja aikaa ei ollut hukattavaksi pikkuvihuihin, kuten heidän tasoisensa iskujoukko kutsui palkattua tykinruokaa. Hän vaihtoi tarkkuuskivääriin, viritti sen valmiiksi ja huusi muille: ”Hoidellaan ne nopeasti pois päiväjärjestyksestä, tässä alkaa jo paikat puutua muillakin kuin Shaelilla!”

”Käskystä!” kuului joukkueen kanavalla monesta suusta.

* * *

Cora kuuli pienen pirahduksen, kun hänen henkilökohtainen AI:nsa muistutti häntä alokkaiden seremonian alkamisesta. Hän palasi takaisin päätukikohdan naistenhuoneeseen ajatuksistaan.

”Rouva, teillä on 12 minuuttia aikaa ehtiä juhla-aukiolle. Kehotan kiiruhtamaan.”

”Kyllä, kyllä, Omppu. Olen juuri menossa.”

”Aivan niin, rouva. Olen varma että uudet alokkaat ovat yhtä innoissaan kuulemaan puheenne kuin te puhumaan.”

Cora huvitti hänen apulaisensa. AI:n pitäisi olla neutraali mutta jotenkin hänen päähänsä sisälle asennettuihin implanteihin asennettu tekoäly ”Omega” onnistui kuulostamaan vanhanajan brittihovimestarilta kuivalla huumorintajulla varustettuna. Etenkin rouvittelu AI:n sanomana sai hänet kuulostamaan aivan 400 vuotta sitten eläneeltä kunnianarvoiselta, aviomiehen ja lapset hankkineelta ja kirkossa säännöllisesti käyvältä naisihmiseltä. Eli vanhalta. Cora epäili Ompun tietävän tämän ja lausuvan rouva-sanan vielä tarkoituksella erityisen kuivakasti.

Hän nappasi pyyhkeen ja pyyhki kasvonsa sekä kätensä. Onneksi kevyttatuoitua kosmetiikkapigmenttiä ei kärsinyt mitään veden vaikutuksesta. Ikään kuin sillä mitään väliä olisi minkä näköisenä hän esiintyisi ensimmäistä kertaa alokkaiden edessä, joiden kanssa hän mahdollisesti tulisi joskus tulevaisuudessa rypemään mudassa ja veressä. Minkäs sitä omalle turhamaisuudelleen mahtoi? Cora kosketti nutturaansa, joka piti hänen punaruskeat hiuksensa kurissa ja suoristi vielä LGS:n virallista, tummanharmaata juhlapukuaan. Arvomerkki olivat hopeisina tähtinä hänen harteillaan, kaksi molemmin puolin mustilla laatoilla ja hänen muutamia kunniamerkkinsä roikkuivat suorassa hänen pukunsa rinnoilla. Kaikki oli kuten piti, joten hän voi yhtä hyvin käydä hoitamassa tämänkin hänelle langetetun kirouksen- tai siis puhujantehtävän pois alta.

Cora kääntyi koroillaan ja käveli käymälän ovelta liukuhihnakuljetukselle. Se oli kuin pieni aiti, joka kuljetti matkustajansa Sotajoukkojen pääasemalla, Paimen 2154:lla eri pisteisiin. Kuljetusaitio oli kevyt ja pysty nousemaan tarvittaviin korkeuksiin päästäkseen aseman korkeimpiinkin paikkoihin. Cora ei ollut mikään teknikko, joten hän ei ollut koskaan käyttänyt aikaa tekniikan miettimiseen. Sitä varten hänellä oli mukanaan tehtävällä teknikkoja auttamassa. Hän näpytteli tarvittavan määränpään aitioon ja se nytkähti pehmeästi liikkeelle kuljettaen häntä kohti juhla-aukiota. Hologrammi-ruudussa näkyi matkan etäisyys ja jäljellä oleva kesto-aika. Hän ehtisi juuri ajoissa puhujien korokkeelle.

Cora katseli hajamielisenä ympärilleen. Sotavoimien valtava asema levittyi korkealle ylös ennen kuin se kapeni jälleen kattoaan kohti. Se piti sisällään ainakin satoja saleja neuvotteluja, koulutuksia ja muita tilaisuuksia varten, jättäiläismäisesti varastotilaa sekä pienaseille että raskaan sarjan välineille ja kuljetus- sekä hyökkäysaluksille, muonitukselle sekä toki useita tuhansia ”koppeja”, kuten sotilaiden pieniä väliaikaismajoituksia kutsuttiin. Edessä näkyi paljon harmaan metallin sävyjä, kirkkaan värisiä opastehologrammeja ja muutamia viherpuita tuomaan elävyyttä paikkaan, joka sisälsi satoja tappavia koneita ja eläviä olentoja. Coran joka puolella näkyi eri rotujen hahmoja vastaavanlaisissa aitioissa, siirtymässä aseman pisteeltä toiselle, kukin enemmän tai vähemmän kärsivällisenä aition nopeudelle.

Lipuessaan verkkaisesti alati sykkivän ja kiireisen aseman läpi, hän yritti kerrata mielessään valmiiksi mietittyä puhettaan, mutta hänen ajatuksensa harhailivat hänen ja Maddockin keskusteluun heidän tehtävänantonsa jälkeen.

* * *

Maddock tuli Coran luo heidän saatuaan johdolta tiedot seuraavasta tehtävästään ja kysyi vaimealla äänellä: ”Elf, oliko äskeisessä tiedonantotilaisuudessa sinusta jotain outoa?”

Cora nyökkäsi ja painoi automaatin kahvi-merkkiä. Se ei ollut ihmisten viljelemää, mutta vaikutus oli sama, vaikkei maku vetänytkään vertoja aidolle Terra-kahville.

”He pimitävät meiltä jotain, Maddock”, hän totesi, nappasi juomalla täytetyn kuppinsa ja laittoi sen lisukeautomaatin alle.

Maddock pudisti päätään ja otti myös kupillisen ihmisten suosituimmaksi viennituotteeksi osoittautunutta juomaa. ”Siinä ei ole järkeä”, hän sanoi. ”Olemme aina saaneet mahdollisimman yksityiskohtaiset tiedot kaikista kohteistamme. Kuka tämä panttivanki oikein on?”

Cora kurtisti kulmiaan ja hörppäsi vahvasti makeutettua kahviaan. ”Sen minäkin haluaisin tietää. Kaipa joku yläkerrassamme ei halunnut tuhлата aikaa lunnasmaksuihin, vaan lähettävät meidät pikaisesti tilalle. Ja kuitenkin me tiedämme, että hän on tärkeä kapinallisjoukoille, erittäin vaarallinen ja meidän ainoa tehtävämme on ottaa hänet mukaan elävänä ennen kuin kapinalliset saavat hänet napattua ennen meitä.”

Maddock kohautti olkapäitään. ”Kaipa sen täytyy olla tarpeeksi. Tiedän ettet pidä siitä, että informaatiota pimitetään, kun on kuitenkin aina kyse tiimin turvallisuudesta.”

Cora hymähti: ”Kukapa pitäisi siitä, Maddock. Mutta sitä vartenhan me olemme täällä.”

”Jep, tähän on vain yksi rutiinitehtävä muiden joukossa. Sinne, takaisin ja lomille!” Maddock virnisti väläyttäen teräviä hampaitaan.

Cora vastasi hymyyn ihmismäisen tylpillä hampaillaan. ”Älä nyt kiroa tätä tehtävää, Maddock. Kaikkihan on aina rutiinia, kunnes jotain kauheaa sattuu!”

* * *

Cora venytteli jäykkää niskaansa palatessaan ajatuksistaan taas takaisin nykyhetkeen ja kuljetusaitioonsa. Hän oli kerta toisensa käynyt tehtävän läpi mielessään ja miettinyt, olisiko jotain voinut tehdä toisin eikä hän ollut tullut siinä mihinkään lopputulokseen. Cora ei yleensä ollut kovinkaan murehtiva ihminen luonteeltaan, vaan meni sillä, mitä oli hänelle annettu. Tällä kertaa hänen tavallisesti huoleton olemuksensa ei kuitenkaan päässyt voitolle. Coraa nakersi tunne siitä, että hän olisi voinut olla paremmin varautunut, jos hänelle vain olisi annettu mahdollisuus valmistautua kunnolla. Ehkä hän olisi voinut lopulta välttää totaalisen epäonnistumisen ja monen ryhmäläisen loukkaantumisen. Ja hän olisi voinut tuoda siskonsa takaisin monen vuoden jälkeen. Mitä oikein tapahtui?

Hän naputteli kärsimättömänä sormiaan aition kaiteeseen ja kertasi vielä kerran tehtävän loppuosan mielessään, toivoen jälleen löytävänsä muististaan jonkin

ratkaisevan tekijän. Ei hänellä tässä siirtyessään asemalla muutakaan tekemistä ollut.

* * *

Viimeinenkin palkkasoturi kaatui Haukansilmien luoteihin ja hiljaisuus, joka tuntui aina yhtä luonnottomalta tulitaistelun jälkeen laskeutui alueelle.

Cora viittoi joukkueelleen ja vaihtoi samalla takaisin Nova 7 -rynnäkkökivääriinsä. ”Se oli viimeinen, hivuttaudutaan kohti rakennusta. Hoidetaan homma loppuun, niin pääsette vielä ottamaan sylitanseja ennen huomista!”

Huomautus sai aikaan huvittuneita hymähdyksiä ryhmäläisten keskuudessa, kun he siirtyivät pari kerrallaan suojasta suojaan noin 60 metrin matkan louhosalueen hiekkakenttää varastorakennuksen seinustoille.

”Griki, Slyssk!” Cora käskytti kahta teknikkokersanttiaan. ”Kiertäkää oven lukitus.” Puuninaiset kirosivat yllättävän monimutkaista lukitusjärjestelmää. Tosin puunit tuntien he kiroaisivat joka tapauksessa ja saisivat siitä huolimatta kaiken tekniikan liittyvän aina ratkaistua.

Heidän siirtyessään työhön Cora mutisi hiljaa itsekseen. ”Tavoite 1 hoidettu, tavoite 2 hoidettu, tavoite 3 hoidossa. Kaatuneita vihollisia 18. Kaatuneita meikäläisiä 0, haavoittuneita yksi. Ei liian paha.”

Nuori kersantti Shael makasi paareilla uudelleen tajunsa menettäneenä, mutta vakaana, kuten hänen AI:nsa Coralle ilmoitti ja Cora viittilöi toisen korpraaleista pysymään haavoittuneen luona.

Teknikkokersantit väistyivät oven edestä ja Slyssk murisi: ”Ovi aukeaa viiden, neljän, kolmen, kahden, yhden...!”

Ovi avautui sihauksella ja paljasti suuren himmeästi valaistun huoneen, joka tuoksui pölyiseltä. Cora viittilöi ryhmän jäseniä siirtymään pareittain varmistamaan huoneen turvallisuuden. Hänen vieressään Maddock sanoi joukkueen kanavaan. ”Aloitin huoneen skannauksen AI:llani.” Kului vain muutamia sekunteja ja hän nyökkäsi: ”Ei mitään epäilyttävää.”

Cora nyökkäsi Maddockille ja siirsi rynnäkkökiväärinsä suojaanssarinsa selässä olevaan kiinnikkeeseen kokoon taitetun tarkkuuskivääriin viereen. Samalla hän piti katseensa vangissa ja otti yhteyden heidän tukijoukkojensa alukseen: ”Täällä Varpushaukka. Kuuleeko Kotipesä? Tavoite 3 saavutettu ja kohde näkyvissä. Loppu.”

Cora käveli rauhallisesti kohti keskellä huonetta tuolilla istuvaa vankia, jonka pää oli peitetty säkillä ja kädet sekä jalat sidottu. Hänen aivoimplanttinsa palautti hänelle vastauksen turvalliselta taajuudelta taisteluristeilijä Cassandralta: ”Täällä Kotipesä. Jatkakaa suunnitellusti. Lähetämme koordinaatit. Loppu.”

”Varpushaukka kuittaa!” Cora kurkotti ja riuhtaisi vangilta säkin päästä. Vastaan katsoivat kiukkuiset silmät, jotka olivat samaa sävyä kuin Coran omat vaalean harmaat silmät. Ainoastaan hänen pitkä armeijakoulutuksensa sai hänet olemaan kaatumatta kovan suojapukunsa peittämälle takalistolleen.

”Mitä helvettiä, Lilja! Se - se olet sinä? Elossa!” Coran oli yhtäkkiä vaikea hengittää. Omppu toisti hiljaa hänen päässään sisään- ja uloshengityksen rytmiä.

”Päästä minut tästä irti!” Lilja Elfin ääni nousi kimakaksi.

”Minä- ” Cora jäi kerrankin sanattomaksi ja vain tuijotti pikkusiskoa edessään, kauan sitten haudattujen muistojen tulviessa hänen mieleensä ja kuitenkin ammattinsa syvälle juurtuneen koulutuksen kahlitessa hänen vahvimmat tunnereaktionsa.

Onneksi Maddock, aina yhtä tarkkaavaisena leikkasi väliin ja sanoi Coralle: ”Luutnantti, meidän olisi syytä siirtyä noutopaikalle. Asiat selkenevät varmasti, kun pääsemme takaisin alukselle.” Kun Cora ei heti reagoinut, Maddock kosketti häntä kevyesti olkapäähän. ”Cora?”

Cora räpäytti silmiään hänen tiiminsä ja siskonsa tuijottaessa häntä intensiivisesti. Hän rykäisi äkillisen käheyden pois: ”Aivan, Maddock.” Sitten hän löysi jälleen teräksen ääneensä ja viittoi korpraali Vela ja teknikkokersantti Grikiä: ”Valmistelkaa vanki siirtoa varten.”

”Kyllä, rouva!” Griki ja Vela irrottivat Lilja Elfin tuolista ja korvasivat hänen käsisiteensä tukevimmilla ja ohjelmoiduilla kahleilla jättäen tämän jalat vapaiksi kävelyä varten.

”Et varmasti vie minua minnekään liittolaissaastojen luokse!” Lilja ärähti ja rimpuili.

Cora ei sanonut tähän mitään, vaikka tunsikin outoa liikutusta siitä tiedosta, että nuorempi sisar oli todella elossa ja vielä tuotavissa takaisin kotiin. Muistoja tulvi heidän yhdessä eletetystä lapsuudestaan, kaikista niistä kinoista ja leikeistä ja salaisuuksista. Miten ihmeessä hänelle joskus läheisin ihminen oli nyt kuin vieras? Cora jakoi käskyt poistumista varten ja mietti, kuinka onnellisiksi heidän vanhempansa viimein tulisivat saadessaan viimein nähdä kauan kadoksissa olleen nuorimmaisensa.

”Et koskaan kestänyt sitä, että valitsin toisin! Et koskaan edes yrittänyt ymmärtää ja et todellakaan voi viedä minua!” Lilja jatkoi sähisemistään ja Cora oli juuri avaamassa suunsa päästääkseen oman, patoutuneen syytösten ryöpyn ulos.

Vain hetkeä myöhemmin sokaiseva valo ja räjähdys täyttivät Coran jokaisen aistin, ja hän pikemminkin tunsikin kuin kuuli itsensä huutavan.

* * *

”Olet saapunut päämäärääsi: juhla-aukio. Ole hyvä ja varo askeltasi noustessasi pois kyydistä.” Kuljetusaition automaattinen kuulutus hätkäytti Coran nousemaan pois kyydistä. Hän yllättyi nähdessään edessään Maddockin harmaan ryhdikkäässä juhlapuvussaan edessään.

”Hei”, Cora hymyi rokutanille. ”Eikö sinua siirretty vielä uusiin hommiin?”

Maddock ojensi Coralle käsikynkkäänsä rodulleen tyypilliseen, kohteliaaseen tapaan. Cora virnisti ja pudisti päätään tokaisten: ”Mitä siitäkkin tulisi, jos menisin uusien eteen kädestä talutettuna?”

”Ah, aivan”, Maddock nauroi matalalla äänellään. ”Ihmisnaiset eivät anna muiden auttaa itseään, jotteivät näyttäisi heikoilta. Toivottavasti sinua ei kuitenkaan haittaa, että olen jälleen auttamassa sinua muuten. Minut nimitettiin jälleen kakkosmieheksesi.”

Cora kääntyi hänen puoleensa heidän kävellessään kohti puhujien koroketta. Cora ei ollut mikään pieni nainen, mutta koska rokutanit olivat yleensä ihmisiä pitempiä, hän joutui kohottamaan kasvojaan voidakseen katsoa Maddockin tumman turkooseja silmiä. ”Sentään jotain hyviä uutisia. Pelkäsin jo joutuvani selviytymään tästä ilman yhtään tuttua kasvoa”, Cora äännähti kuivasti. ”Siinä sitä sitten ollaan; me kouluttamassa uusia omassa pikku idyllisämmen ja kapi-nallisten kanssa veljeilevä siskoni paenneena ties mihin Galaksin loukkoon.”

”Se on totta, mutta pysy lujana, saamme hänet vielä kiinni. Ja voit tuoda hänet kotiin.”

He pysähtyivät korokkeelle odottamaan esittelyä. Alokkaiden joukosta kuului kova puheensorina, eri rotujen poristessa keskenään implanttien automaattisten kääntäjien avulla.

Cora antoi katseensa levätä sadoissa alokaissa edessään. ”Kiitos, Maddock. Se hetki tulee vielä, tiedän sen ja siihen asti pitää vai hoitaa hommat kunnialla ja -”
”Rutiinilla?” Maddock kysyi virnistäen.

Se sai Coran naurahtamaan ja tuntemaan olonsa pitkään aikaan keveämmäksi sitten odottamattoman kohtaamisen siskonsa kanssa. ”Sinäpä sen sanoit.”

Ja sitten Cora viitottiin jo ottamaan paikkansa puhujan pöydän takana ja hän puhutteli edessään olevia tulevia sotilaita, joilla ei vielä ollut aavistustakaan siitä, mihin kaikkeen olivat päänsä pistäneet.

”Hyvät Liittoutuneen Galaksin Sotavoimien alokkaat. Olen luutnantti Cora Elf ja tulen olemaan osalle teistä varsin tuttu seuraavan neljän alokaskuukauden aikana niin hyvässä kuin pahassakin”, Cora puhui kirkkaalla äänellä, josta ei paistanut mikään huoli läpi kuulijoille. Huomaamattaan hän kosketti kevyesti nutturaansa, aivan kuin se voisi pudota pois. Hän ei enää muistanut, mitä oli

aikonut sanoa näille yksilöille, mutta hän vetäisi sen lonkalta kuten niin monen muunkin asian.

”Te olette valinneet osaksenne suojella Galaksin hyvinvointia ja turvallisuutta. Onnittelten teitä siitä ilon ja tyydytyksen tunteesta, jota tulette tulevien kuukausien aikana tuntemaan, mikäli hoidatte hommanne hyvin ja LGS:n toimintatapojen mukaisesti.

Cora viittasi Maddockiin, joka seisoi tottuneesti juuri sen kaksi askelta hänen takanaan.

”Minä ja 2. luutnantti Maddock muiden kouluttajien ohella kehotamme teitä jaksamaan kaikki raskaat ja vaativat harjoitukset kerta toisensa läpi niin hyvin kuin suinkin pystytte, jotta saatte rutiinin toimia sotilaina tiukoissakin tilanteissa. Ja vaikka ette jaksaisikaan, tulette oppimaan, että jaksaa täytyy tavalla tai toisella. Me pidämme siitä huolen.”

Hänen huulensa nyki hymyä kohti. ”Ja lopuksi annan teille vielä neuvon suoraan kentällä palvelleelta sotilaalta. Opetelkaa rutiinit, tehkää niistä refleksejä, mutta älkää unohtako tätä: 99 % tehtävistä alkaa varsin tavallisina rutiinitehtävinä ja yhtä suuri osa niistä saa teidät kiroamaan sanaa ’rutiini!’”

Cora nyökkäsi lopetuksen merkiksi: ”Näemme harjoituksissa.”

Hän sai vaisut aplodit ja astui takaisin Maddockin viereen pääkouluttajan jatkaessa puhumista. Cora otti sini-mustan lakkinsa päästään ja pyyhki otsaltaan hikeä, jonka ei ollut edes huomannut ilmestyvän iholleen - spottivalojen vaikutuksesta varmaankin. Hemmetti, hänen huolellinen nutturansa kihartuisi kosteudesta.

Hän kuiskasi Maddockille yrittäessään samalla pitää näppinsä erossa hiuksistaan: ”En tainnut tehdä kovin suurta vaikutusta.”

Maddock hymähti takaisin: ”Kyllä se vaikutus vielä tulee seuraavien kuukausien aikana vaikka sitten hakkaamalla päitään seinään. Kuvainnollisesti toki.”

Cora peitti suunsa, jottei hänen hymyilynsä näkyisi aukion perälle asti: ”Sinä se löydät oikeat sanat, vaikka kuinka yritän tässä murehtia ja märehä. Kiitos.”

Maddock kohotti karvatonta, harjanteen muodostamaa kulmaansa: ”Kiitollisuuttako? Sitä vain yrittää parhaansa, jotta ylempi upseeri pysyisi tyytyväisenä ja elämä olisi minulle helpompaa.”

Cora nauroi tällä kertaa ääneen, eikä välittänyt vilkuiluista, joita hän keräsi sekä lähimpänä istuvilta alokkailta. Kaikki selviäisi vielä jotenkin ja Cora olisi valmiina. Rutiineistakin huolimatta.

AVARUUSSOTAA

SHIMO SUNTILA

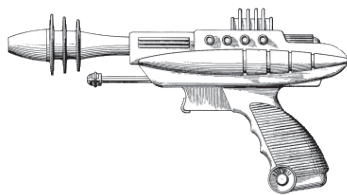
Kiskaisen ohjaimia ja vältän laserplasman täpärästi. Jos selviän täältä hengissä, aion vaihtaa pari valittua sanaa strategikkojen kanssa.

Ennen vanhaan simulaatiot perustuivat kiertoratapuolustusmentaliteettiin. Oman planeetan ja aurinkokunnan muiden tukikohtien suojele vieraan älyn hyökkäyksiltä oli strategian kulmakivi. Taisteluharjoituksissa aluksia oli kummallakin puolella kymmeniä, korkeintaan satoja.

Väistän uudelleen samalla, kun madonreikiä avautuu psi-sektorissa. Krakeneiden laivasto syöksyy taisteluun. Tietokone seuraa tilannetta reaaliajassa. Sataneljäkymmentäneljä tukialusta, jokaisessa tuhatseitsemänsataakaksikymmentäkahdeksan hävittäjää.

Pyöräytän aluksen rajusti keskiakselin ympäri ja laukaisen. Höyrystän minua jahdanneen dodon moottoriyksikön. Yksi vähemmän.

Liittolaisiamme purkautuu hyperporteista jatkuvalla syötöllä. En tunne riemua, vaan kasvavaa epätoivoa. Mitä voi tehdä yksi mies taistelussa, jossa on satojatuhausia ja miljoonia hävittäjiä?

TURPASAUNA

GALACTICA VS. TÄHTITUHOAJA

JUSSI KATAJALA

Ihmiset ovat kautta aikojen pohtineet kysymystä ”jos A ja B tappelisivat, kumpi voittaisi?” Vastakkain ovat joutuneet meidän iskä ja teidän iskä, Hulk ja Hämähäkkimies, Tarzan ja Mustanaamio sekä useat muut ehkä yllättävätkin osapuolet. Escape jatkaa nyt tätä filosofista perinnettä laittamalla vastakkain Tähtien sodan Galaktisen Imperiumin tähtituhoojan (Imperial II -luokka) ja taisteluplaneetta Galactican (2003 minisarja ja 2004-2009 TV-sarja). Ensin pohditaan kummankin osapuolen vahvuuksia ja heikkouksia ja sen jälkeen esitetään analyysi kohtaamisen todennäköisestä lopputuloksesta. Käytetyt tiedot ovat peräisin Wikipediasta, Merzo.net:istä, Jedipediasta, Wookieepediasta ja Battlestar Wikistä.

Liikkuvuus

Galactica ja tähtituhooja ovat samaa kokoluokkaa. Tähtituhoojan pituus on 1,6 km ja Galactica on 1,4 km pitkä. Tähtituhooja on takaosastaan kilometrin levyinen, kun taas Galactica on lentokansien kohdalta puoli kilometriä leveä. Galactican maksimikorkeus on 180 metriä ja tähtituhoojan korkeus vaihtelee keulan 50 metristä komentotornin 500 metriin. Koska rakentamiseen käytettyistä materiaaleista ei ole tarkkaa tietoa, kummankaan massan laskeminen ei ole mahdollista. Valistunut arvaus voidaan kuitenkin tehdä. Galactica on tilavuudeltaan noin 5000-kertainen verrattuna Yhdysvaltain Ohio-luokan sukellusveneseen. Jos oletetaan Galactican tiheyden olevan sama kuin sukellusveneen ja kun Ohion uppouma tiedetään, voidaan Galactican massan arvioida olevan 100 miljoonan tonnin tienoilla.

Tähtituhoojan massa on luultavasti samoissa lukemissa. Tämän kokoluokan alukset eivät ole kovin ketteriä liikkeissään. Kiihdyttäminen, hidastaminen ja suunnan muuttaminen vaativat aikaa ja energiaa. Imperiumin vastaisku-elokuvassa Millennium Falconia takaa-ajavat tähtituhoojat päätyvät törmäyskurssille toistensa kanssa. Pieni ja ketterä Millennium Falcon muuttaa lentorataansa helposti, mutta tähtituhoojat saavat hädin tuskin väistettyä toisiaan. Galactica ei pysty operoimaan ilmakehässä, mutta tähtituhooja voi liikkua planeetan ilmakehässä käyttämällä suojakenttäänsä lämpökilpenä.

Molemmat alukset pystyvät liikkumaan valoa nopeammin, mutta ne käyttävät erilaista teknologiaa. Galactican FTL-moottori mahdollistaa lähes välittömän siirtymisen mihin suuntaan tahansa, mutta moottorin käynnistäminen hyppyä

varten vie yli 20 minuuttia. FTL-moottoria voi pitää jonkin aikaa hyppyvalmiina, mutta pitkä hyppyvalmius vahingoittaa moottoria. Tähtituhoaja liikkuu valoa nopeammin siirtymällä hyperavaruuteen. Alus pitää kääntää haluttuun suuntaan ennen hyperavaruuteen siirtymistä ja mustan aukon, tähden tai muun suuren vetovoimakentän omaavan kappaleen ohittaminen liian läheltä voi palauttaa aluksen normaaliavaruuteen kesken hyperavaruushyppyn.

Aseistus

Tähtituhoajan aseistus pohjautuu energia-aseisiin. Turbolaserit (yli 100 kpl) ampuvat lyhyitä ja voimakkaita energiapulsseja, jotka haihduttavat kohtaan materiaa räjähdysmäisen nopeasti. Ionitykit (8 kpl) ampuvat sähköisesti varautuneita hiukkasia, jotka osuessaan tuhoavat kohteen elektronisia laitteita. Oikosulkuun joutuvat laitteet voivat sytyttää tulipaloja ja aiheuttaa muuta tuhoa tuottamallaan lämmöllä. Sekä ionitykit että turbolaserit kärsivät samoista ongelmista: latautuminen uutta laukausta varten vie aikaa ja tähtääminen on hidasta suuren koon vuoksi. Molemmat ovat käytännöllisiä vain suuria ja hitaita kohteita vastaan ja tykkitornien sijoittelun vuoksi suurin tulivoima kohdistuu eteenpäin. Pienempiä, ketterämpiä aluksia vastaan tähtituhoajan ainoa vaihtoehto on sulkutulen ampuminen. Energia-aseiden lisäksi tähtituhoajalla on käytössään vetosäteitä, joilla se pystyy liikuttamaan pienempiä aluksia.

Galactican aseistuksena on projektiiliaseita ja ohjuksia (12 ohjusputkea). Projektiiliaseet ovat käytännössä eri kokoisia tykkejä lähipuolustukseen (514 kpl) ja hyökkäykseen (24 kpl). Lähipuolustustykkit ovat täysin automaattisia, päätykkien tähtäämisestä ja laukaisemisesta huolehtivat tykkimiehet. Lähipuolustustykkit ampuvat räjähtäviä ammuksia. Päätykkien ammukset ovat ontelokranaatteja, jotka pystyvät puhkaisemaan vihollisaluksen panssaroidun rungon. Päätykit voivat ampua sulkutulta sirpalekранаateilla, mutta siinä tapauksessa tulinopeus hidastuu. Tykit eivät ole raidetykkeitä, joten ammusten lähtönopeus vastannee tavallisten tykkien ammusten lähtönopeutta. Mikäli etäisyys on tarpeeksi suuri, kohde pystyy periaatteessa väistämään ammusta. Sirpalekранаatin räjähdyspilveä on käytännössä mahdotonta väistää sirpaleiden lukumäärän vuoksi.

Ohjuksissa voi olla perinteinen taistelukärki tai ydinkärki. Ydinräjähdyksestä vapautuu avaruudessa vain gammasäteilyä ja lämpöä, sillä paineaaltoa ei synny. Avaruusaluksien täytyy joka tapauksessa suojata kovaa säteilyä vastaan, joten ydinräjähdyksestä syntyvän säteilyn aiheuttamat vahingot jäävät pieniksi. Ainoastaan lähietäisyydellä tapahtuvan ydinräjähdysten aiheuttama lämpö aiheuttaa vaurioita, sillä lämpöaalto heikkenee avaruudessa nopeasti. Ydinräjähdysten luoma elektromagneettinen pulssi saattaa myös vaurioittaa aluksen elektronisia laitteita. Luultavasti myös ohjuksiin saa taistelukärjeksi panssaroitua alusta vastaan tarkoitettua ontelokранаatin.

Suojaus

Tähtituhoajan suojaus perustuu suojakenttiin. Suojakenttiä on kahta tyyppiä: energiaimpulsseja vastaan ja massallisia kohteita kuten asteroideja, muita aluksia ja projektiileja vastaan. Suojakenttä joko siirtää siihen osuneen energian diffuusiolla ympäröivään avaruuteen tai absorboi energian lämpönieluun myöhemmin vapauttavaksi. Massallisten kohteiden tapauksessa toimintaperiaate on hieman epäselvä, mutta todennäköisesti suojakenttä kohdistaa siihen osuvaan kappaleeseen vastakkaisen voiman, joka muuttaa kappaleen lentorataa äkillisesti. Suojakenttien ansiosta tähtituhoaja kestää suuren määrän osumia, mutta suojakenttä on mahdollista rikkoa keskittämällä yhteen kohtaan tarpeeksi suurien energien isku. Tarpeeksi suurimassainen kohde kuten asteroidi läpäisee suojakentän ongelmitta. Tähtituhoajan rungon panssaroinnista ei ole tarkkaa tietoa.

Galactican ainoa suojaus on rungon panssarointi. Panssarointimateriaalista ei ole tietoa, mutta kyseessä ei ole ainakaan reaktiivipanssari. Panssarointi on joka tapauksessa erittäin tehokas, sillä se suojaa kuumuudelta sekä kovalta säteilyltä ja kestää useita suoria ydinaseiskuja. Galactica on tehnyt FTL-hypyn yläilmakehään ja pudottautunut alempaan ilmakehään, jolloin rungon lämpötila on kohonnut satoihin tai jopa tuhansiin asteisiin. Toimintaperiaate on luultavasti sama kuin tähtituhoajan kilvissä eli panssarointiin kohdistuvaa energiaa absorboidaan ja diffusoidaan. Galactican panssarointi kestää myös projektiiliaseita, sillä siihen osuu taistelun aikana suurella nopeudella liikkuvia sirpaleita ja tuhoutuneiden vihollisaluusten palasia aiheuttamatta mainittavaa vauriota.

Apualukset

Sekä tähtituhoaja että Galactica toimivat tukialuksina. Molemmissa on lentokansi sekä säilytys- ja huoltotiloja hävittäjille, joukkojenkuljetusaluksille ja muille pienemmille aluksille. Tähtituhoaja kuljettaa pääasiassa TIE-hävittäjiä (72 kpl), Lambda-luokan sukkuloita (8 kpl) ja joukkojenkuljetusaluksia. TIE-hävittäjä on lasertykeillä aseistettu yhden hengen hävittäjä, joka kykenee lentämään ilmakehässä. Lambda-luokan sukkula on myös aseistettu lasertykeillä ja se pystyy kuljettamaan 20 matkustajaa sekä liikkumaan valoa nopeammin. Iskujoukkojen Delta-luokan kuljetusalukseen mahtuu 30 sotilasta ja niitä on tähtituhoajalla 15 kappaletta.

Galactica kuljettaa Viper-hävittäjiä (enimmillään 80 kpl) sekä monikäyttöisiä Raptor-aluksia (yli 30 kpl). Viper on yhden hengen hävittäjä, joka on aseistettu tykeillä ja ohjuksilla. Raptor voidaan tarvittaessa aseistaa ohjuksilla ja pommeilla ja sillä voidaan suorittaa tiedustelutehtäviä tai kuljettaa 10 matkustajaa. Raptorissa on FTL-moottori, joten se kykenee liikkumaan valoa nopeammin.

Tähtituhoaja ja Galactica voivat toimia myös joukkojenkuljetusaluksina. Tähtituhoajaan mahtuu yli neljä rykmenttiä Imperiumin iskujoukkojen sotilaita. Yhdessä rykmentissä on 2048 sotilasta. Iskusotilaan asusteena on haarniska, joka antaa jonkin verran suojaa projektiileilta ja energia-aseiden iskuilta. Iskusotilaat on aseistettu kevyillä ja raskailla laserkivääreillä sekä kranaateilla.

Osa iskusotilaista on taisteleamiseen luotuja klooneja ja osa on värvättyjä ihmisiä. Iskujoukoilla on käytössään panssaroituja ja aseistettuja kävelijöitä, joilla voidaan liikkua planeetan pinnalla lähes minkälaisessa maastossa tahansa.

Galactican miehistöön kuuluu siirtokuntien merijalkaväkeä. Sotilaiden määrä vaihtelee 100-300 välillä, mutta kuljetettavan merijalkaväen maksimimäärä ei ole tiedossa. Merijalkaväki on eliittijoukko kuten iskusotilaatkin. Aseistuksena heillä on käsiaseita, konetuliaseita, kranaatinheittämiä ja sinkoja. Haarniskan sijaan merijalkaväellä on suojanaan kypärä ja luotiliivi. Erillisiä kulkuneuvoja merijalkaväellä ei ole, he käyttävät Raptoreita siirtymiseen.

Kumpi voittaisi?

Tähtituhoajan ja Galactican kohtaaminen olisi yllättävän tasaväkinen. Tähtituhoajan voisi olettaa tuhoavan Galactican helposti turbolasereillaan ja ionitykeillään, mutta Galactican panssarointi kestäisi energia-aseiden osumia erinomaisesti. Galacticaa on ammuttu useita kertoja ydinohjuksilla, joiden vapauttama energiamäärä on tuhansia kertoja suurempi kuin turbolaserin säteen energia. Ei Galactica silti loputtomiin kestäisi tähtituhoajan tulitusta, varsinkaan jos tulitus kohdistettaisiin heikommin panssaroituihin kohtiin kuten lentokansiin. Tähtituhoajan vetosäteet olisivat tehottomia Galactican kokoista alusta vastaan.

Koska tähtituhoajan aseistus on suunnattu enimmäkseen eteenpäin, Galactican kannattaisi yrittää kiertää tähtituhoajan taakse. Tosin sama pätee myös toisin päin, sillä Galactican pätykit on suunnattu eteenpäin. Mikäli lähitöällä olisi sopiva planeetta, tähtituhoaja voisi vetäytyä ilmakehän suojaan, sillä se voi käyttää suojakenttäänsä lämpökilpenä. Galactica joutuisi tekemään FTL-hypyn ilmakehään ja pois voidakseen tulittaa tähtituhoajaa, koska tykkien ammuksentuhoutuisivat osuessaan ilmakehään. Ohjuksien taistelukärjet sen sijaan todennäköisesti kestävät ilmakehään saapumisen ja ydinkärjen osuma aiheuttaisi ilmakehässä tähtituhoajalle paljon enemmän tuhoa kuin avaruudessa.

Galactican kannalta ongelmallisinta olisivat tähtituhoajan suojakentät. Tykkien ammuksiset ja ohjukset eivät pääsisi suojakentän läpi. Ainoa mahdollisuus olisi moukaroida suojakenttää ydinohjuksilla, kunnes se pettäisi. Sen jälkeen tulitus pitäisi kohdistaa kenttägeneraattoreihin, jotta suojakenttää ei saataisi uudelleen päälle. Suojakentän pettämisen jälkeen tähtituhoaja voisi tulittaa suoraan runkoon päätykeillä ja ohjuksilla. Vaihtoehtoisesti sen kimppuun voisi lähettää raskaasti aseistettuja Raptoreita, jotka iskisivät komentotorniin, lentokannelle ja moottoreihin.

Tähtituhoaja ei pystyisi tuhoamaan nopeita ja mutkittelevia ohjuksia omalla aseistuksellaan, joten se joutuisi lähettämään TIE-hävittäjät tuhoamaan lähestyvät ohjukset. Galactican pitäisi vastavetona lähettää Viper-hävittäjät suojaamaan ohjuksia. TIE- ja Viper-hävittäjät olisivat tasavertaisia vastustajia. Molemmat ovat ketteriä ja tulivoimaisia aluksia, joten hävittäjien kohtaamisen lopputuloksen ratkaisisivat lentäjien taidot. Ilmakehässä taisteltaessa aerodynaamisempi Viper pääsisi todennäköisesti niskan päälle.

Mikäli vihollisuus yritettäisiin vallata, joutuisivat iskusotilaat ja merijalkaväki vastakkain. Vaikka tähtituhoajalla onkin lukumääräisesti enemmän sotilaita, iskujoukkojen siirtäminen aluksesta toiseen olisi aikaa vievä ja hankala operaatio. Iskusotilaita voidaan siirtää kerralla 450, jos siirrossa käytetään kaikkia Delta-luokan kuljetusaluksia. Mikäli myös Lambda-luokan sukkulat otetaan käyttöön, niillä saa siirrettyä 160 sotilasta lisää. Galactican Raptor-laivueella taas voidaan siirtää 300 merijalkaväen sotilasta kerralla. Raptorien etuna olisi FTL-moottori, jolla ne voisivat hypätä vihollisuuden välittömään läheisyyteen. Iskusotilaita kuljettavat alukset altistuisivat Galactican lähipuolustustyykkien tulelle, joten tappioita tulisi jo ennen kuin joukot pääsevät vihollisalukselle.

Valtausy yrityksessä kummankin osapuolen taktiikka olisi todennäköisesti lähettää pieni joukko valtaamaan vihollisuuden komentokeskus tai sabotoimaan päämoottoreita. Lähitaistelussa merijalkaväen luotiliiveistä ei olisi suojaa iskujoukkojen laserkiväärejä vastaan. Iskusotilaan haarniskastakaan ei olisi juuri apua. Vaikka se on kehitetty suojaamaan projektiileilta, cyloneita vastaan taistellut merijalkaväki käyttäisi todennäköisesti räjähtäviä tai panssarin läpäiseviä ammuksia. Sinkojen käyttäminen ahtailla käytävillä vaarantaisi omatkin joukot, mutta niillä voisi tarvittaessa tuhota etenemistä estäviä panssarioivia. Iskusotilaat puolestaan voisivat polttoleikata ovia laseraseillaan.

Merijalkaväen kohdalla ratkaisisi nopeus. Jos hyökkäys pysähtyisi, ainoa vaihtoehto olisi perääntyä, sillä puolustaja voisi heittää taisteluun uusia joukkoja kunnes hyökkääjältä loppuisivat ammuksiset tai sotilaat. Iskusotilaiden suurempi määrä ei sen sijaan välttämättä toisi heille etua Galactican valtauksessa. Merijalkaväki voisi hyvissä asemissa pitää pintansa periaatteessa loputtomiin.

On mahdotonta sanoa suoraan voittaisiko yhteenoton Galactica vai tähtituhoaja, sen verran tasaväkinen taistelupari on kyseessä. Jos Galactica pääsisi yllättämään tähtituhoajan tekemällä FTL-hypyn sen lähelle ja avaamalla tulen ennen kuin tähtituhoaja saa suojakentät päälle olisi Galactica todennäköinen voittaja. Ilman yllätyksen suomaa etua tähtituhoajalla on kuitenkin paremmat edellytykset voittaa suojakenttensä vuoksi. Näin ollen tämän turpasaunan voittajaksi julistetaan tähtituhoaja.

Tuunaamme sinunkin tekstisi

- #Kosmoskynä-lehti**
- #arvostelupalvelu**
- #kirjoittajaringit**
- #kurssit, pajat, seminaarit**
- #kilpallut: Nova, Noviksi**
- #Kirjoita kosmos, antologiat**
- #tieteiskirjoittajat.net**

**Osta uusi
avaruusscifi-
kokoelma
Tiamatin värit
con-hintaan!**

Suomen tieteis- ja fantasiakirjoittajat ry

KIRJOITTAJAT

Jani Kangas on tamperelainen kirjoittaja ja kannattaa Tapparaa. Hänen kirjalliset esikuvansa löytyvät 30-luvun amerikkalaisesta pulpkirjallisuudesta eikä hän aio kirjoittaa romaania.

Jussi Katajala on Kymenlaaksosta kotoisin oleva kirjoittaja, joka asuu nykyisin Espoossa. Hänen novellejaan on julkaistu Tähtivaeltajassa, Usvassa, Kosmoskynässä ja Kultakuoriaisessa sekä useissa antologioissa. Kiinnostuksen kohteisiin kuuluvat muiden muassa historia, teknologia, valokuvaaminen sekä erikoiset oluet.

Camilla Manso on pelialalla työskentelevä assistentti, jonka kiksit tulevat kirjoittamisesta, pelaamisesta ja fantasia- sekä scifikirjallisuudesta.

Juha Salmi on fantasia- ja scifikirjallisuuden aktiiviharrastaja. Hänen kirjoituksensa käsittelevät laajaa kirjoa erilaisia aihepiirejä ja niillä tuntuu olevan vain yksi yhteinen tekijä: ne tyhjentävät oikolukijoiden kynät punaisesta musteesta.

Tuomas Saloranta on URS-liikkeen perustaja. Häneltä on julkaistu n. 40 novellia tai muuta tarinaa lehdissä ja antologioissa, ja hän on itsekin toimittanut useita lehtiä ja antologioita.

Shimo Suntila on vuonna 1973 Turkuun ilmiantynyt scifin metsästäjä-keräilijä, joka itsekin on ryhtynyt jalostamaan spefistisiä petoja. Kryptozoologiseen koe-eläinpuistoon voi tutustua hänen kotisivuillaan osoitteessa routakoto.com. Tarinahäkeistä löytyy muiden olioiden muassa raapale vuoden joka päivälle. Varoitus: Saattavat haukata aikaasi.

Osuuskumma

KIRJAMETSÄN

UUSI

LINTU

OSUUSKUMMA.FI

FACEBOOK.COM/OSUUSKUMMA

Lisää hyvää luettavaa löytää osoitteesta

www.esc-ape.net

TIETEISKIRJAILUJA

Spekulatiivisia käsitöitä

ESPOON SCIENCE FICTION- JA FANTASIASEURA ESC RY.

